



**NIJE DAN
ZA OSVETU**



G. F. Unger

NIJE DAN ZA OSVETU





Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR „Vjesnik“ (predsjednik Poslovnog odbora **Marinko Gručić**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR „Vjesnik“, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije „Romani i stripovi“: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** („Laso“), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke „Super strip“ i „Trag“), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan-Bender** („Život“).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 595

G. F. UNGER: NIJE DAN ZA OSVETU

Naslov originala: **KEIN TAG DER RACHE**

Recenzija: **Biserka Pupavac**

Copyright: **Bastei Lübbe Verlag**, posredstvom **Geisenheyner&Crone**, Stuttgart

Prijevod: **Durda Kewitz**

LASO 595 izlazi 15. 3. 1985.

I

Kad je stigao na stanicu kod Comanche Springsa, ugledao je pod krovom tri osedlana konja, privezana o gredu. Jahači su se motali u sjeni verande. Jedan od njih držao je čašu piva u ruci. Ostala dvojica su odložila prazne čaše na ogradu.

I Lin Tanner bi rado popio veliku čašu piva.

Uskratio si je to zadovoljstvo. Stao je na izvoru i napajalištu samo toliko, da napoji konja, a sebe osvježi i napuni bocu vodom.

Tri muškarca su ga pažljivo promatrala.

Čuvara stanice nigdje nije bilo. Poštanska kočija je dolazila ovamo svaka tri dana. Stajala je ovdje tek toliko da joj zamijene zapregu.

Lin Tanner je uskoro krenuo. Nije išao kolnim putem, Jahao je prečicom. Nekoliko puta je zastao i promatrao svoj trag.

Nitko ga nije slijedio.

Razmišljao je o tri muškarca s verande. Osjećao je nesreću i opasnost.

Putovi Lina Tannera su često bili opasni. Ipak se na svoj nagon uvijek mogao osloniti.

Postao je oprezniji. Pažljivo je promatrao put pred sobom. Izbjegavao je mjesta koja su bila pogodna za zasjedu.

Dojahao je na čistinu prije sutona. Jahao je od ranog jutra. Uskoro će morati stati.

Nakon dva kilometra se osvrnuo i ugledao tri jahača.

Odmah je po bojama prepoznao konje: ridan, vranac i pinto. Jahači su jahali u trku i brzo su se približavali. Imali su odmorne konje.

Lin Tanner je uzdahnuo.

Nije mogao bježati. Njegov konj je prešao već četrdeset kilometara kroz surovu zemlju. Jahači bi ga sustigli prije mraka.

Vrščima prstiju je opipao revolver. Znao je da ga čeka borba, želi li preživjeti. Još jednom je pomislio na bijeg. Tada se odlučio.

Okrenuo je konja. Promatrao je jahače. Učinio je to na sebi svojstven način: mirno i hladnokrvno. Bio je visok crn muškarac, svijetlih očiju. Pripadao je vrsti ljudi koja i najvećoj nesreći hrabro i smireno gleda u oči. Bio je borac. Nije ga bilo strah. Vjerovao je sam sebi.

Jahači vjerojatno nisu znali koga slijede.

Kako su uopće i mogli znati? Nisu ga poznavali. Ili jesu?

Usporili su konje desetak metara od njega. Polako su se približavali. Nalikovali su trojici vukova koji sigurni u svoj plijen, ne moraju žuriti.

Stali su nekoliko koraka pred njim.

— O čemu se radi, prijatelji?

— upitao je napokon Lin Tanner.

Njegov glas je imao hladan i ironičan prizvuk.

Šutjeli su nekoliko sekundi.

— Po opisu i žigu tvoga konja — rekao je tada jahač u sredini — ti bi morao biti Lin Tanner s TT-ranča.

— Ako jesam? — upitao je Lin Tanner.

— Tada moraš imati kod sebe ugovor za preko pet stotina goveda po cijeni od tri dolara po komadu.

— Što ako imam? — glas Lina Tannera je postao hrapaviji. Sve mu je bilo jasno.

— Mi hoćemo taj ugovor! — Ako si pametan, prijatelju, dat ćeš nam ga i odjahati kući. Zar to nije dobar prijedlog?

Lin Tanner je brzo razmišljao. Sad je znao zašto je njegov ortak Frank Tilburne bio ubijen iz zasjede u Antelope Hillsu. Nije znači bila riječ o kradljivcima stoke ni o nekom starom nenaplaćenom računu. Frank Tilburne je sigurno bio čovjek sa sjenom na svom tragu. Zato se i sakrio u Antelope Hills. Njegova smrt je imala veze s ugovorom.

Lin Tanner je tada bio odsutan dva tjedna. Kad se vratio

kući, bilo je prekasno za potjeru.

Sad je sve dobilo novi smisao.

Odlučio je. Vješto je sjahao. Nijedan Komanč to ne bi bolje izveo. Kad je dotakao zemlju, povikao je snažno : — Dodite i otmite što ste htjeli! Samo pokušajte!

Zurili su u njega. Nisu vjerovali. Mislili su da je budala koja se ili precjenjuje ili ne shvaća ozbiljno svoj položaj.

Unaprijed su predvidjeli razvoj događaja i potcijenili ga.

— Ludače! — dobacio mu je govornik, — ti se želiš uhvatiti s nama u koštac? Zar ti nije jasno da mi nismo trećerazredni revolveraši? Da smo mi momci koji...

— Znam — prekinuo ga je Tanner. — Vi ste momci koji su iz zasjede ubili mog ortaka u Antelope Hillsu? To ste bili vi, zar ne?

— Ne — mi nismo takvi! Tada bismo i tebe napali iz zasjede. Ne! Preuzeli smo ovaj posao tek kad smo saznali da je Frank Tilburne imao ortaka. Predaš li nam ugovor, dat ćemo ti priliku da se izvučeš. Onda?

Lin Tanner je odmahnuo.

Sjahali su i oni psujući. Potjerali su konje u stranu, izvukli koltove i krenuli naprijed.

Zamalo sam pomislio da su poštteni borci, ali nisu bili. Bilo ih je više i način na koji su napadali jednog jedinog čovjeka, sigurno nije bio pošten. Vjerovali su da zadržavaju svoj ponos time što to čine otvoreno. Mislili su da samo kažnjavaju njegovu neposlušnost.

Kad su počeli pucati koračajući naprijed, Lin Tanner je pao na koljena. Oslonio je laktove na stegno druge noge i držao kolt obim rukama. Svaki njegov metak je pronašao cilj.

Revolveraši nisu znali za milost. Ni pogodeni nisu odustajali. Ležali su na zemlji i pucali u čovjeka koji je klečao pred njima.

Lin Tanner je prestao pucati.

I s druge strane je prestala pucnjava. Čule su se kletve.

— Sa mnom je gotovo — zahripao je jedan.

Bile su to njegove posljednje riječi.

— Hank! Mislim da je Bill mrtav. Što je s tobom Hank?

— Nije dobro, Butsh — prošaptao je. — Mislim da sam gadno pogoden i da neću moći jahati. Je li s tobom sve u redu?

— Ne bih mogao ni na koljenima dopuzati do njega i uzeti mu ugovor, Hank. Udesio nas je — I mi njega! On više ne može odjahati u Palisadu po pet stotina goveda za tri dolara po komadu.

— Što imamo od toga ako i mi umreno ovdje?

Nisu više razgovarali. Rane su im krvarile. Nitko im nije mogao pomoći. Bili su predaleko od kolnog puta. Tim kolnim putom ponekad cijeli dan nitko nije prošao.

Lin Tanner je ležao na zemlji. Nalikovao je na mrtvaca.

Njegov konj je dokasao i počeo ga njuškati. Zafrktao je i gurnuo ga gubicom u stranu kao da je htio reći: Ustani! Probudi se! Ustani! Životinja je bila uporna.

I zaista! Pokrenuo se. Sjeo je. Pogled mu je polako postajao jasniji. Sjećanje mu se vraćalo. Pogledao je prema svojim protivnicima i vidio da leže. Bili su mrtvi ili bez svijesti.

Nije mogao otići do njih. Izgubio bi previše snage. Možda je neće imati dovoljno ni da uzjaše. Tada je izgubljen. Mora uzjahati i pronaći kolni put. Možda će imati sreće.

Konj je stajao uz njega. Uspravio se pomoću remena na stremenu. Stajao je i zemlja se ljuljala pod njegovim nogama. Držao se za sedlo. Najteže je još bilo pred njim.

Ne uspije li uzjahati u prvom pokušaju, neće imati snage za drugi ili treći put.

Pokušao je voljom očajnika. I uspio je. Oko njega se sve počelo okretati i pomislio je da će pasti. Uskoro je i to prošlo. Krenuo je ne misleći više na tri revolveraša koja su ostala ležati.

Imao je drugih briga. Sva njegova snaga bila je usmjerena na kolni put.

Hoće li uspjeti?

* * *

Probudio se u nekim kolima. Bila je to prava koliba na točkovima u kojoj se moglo stanovati. Na svim stranama je imala prozore prekrivene zavjesama.

Poznavao je takva kola. Obično su pripadala putujućim kazalištima, izvođačima ili trgovcima.

Opazio je da se netko pobrinuo za njegove rane. Osjećao je samo laganu groznicu. Zacijelo su mu nešto usuli protiv groznice dok je bio bez svijesti.

Sprijeda su se otvorila vrata. Opazio je troje ljudi na vozačkoj klupi, širokoj koliko i sama kola.

Neka djevojka je pošla k njemu. Morala se popeti preko klupe. Imala je duge i lijepe noge. Lin Tanner bi se sigurno divio da je bio zdrav. Ovako je samo promatrao njeno lice.

Smješkala se.

— Dakle, gospodine, kako vam je? Popijte još malo čaja. Bilo je teško lijevati ga žličicom u vas kad ste bili u nesvijesti. Dobar je protiv groznice i čisti krv.

Prinijela mu je šalicu ustima i drugom mu rukom pridržavala glavu. Poslušno je pio gorku tekućinu.

Ponovno je ležao gledajući njeno lice. Imala je blago lice. Bila je lijepa.

— Kamo idemo? — upitao je.

— Gdje je moj konj?

— U Palisadu — odgovorila je. — Vaš konj je odostraga privezan za kola.

— Vi ste putujući glumci?

Odmahnula je.

— Zar niste nikad čuli za čarobni napitak liječnika Archibalda Conestoga? — upitala je.

— Zar vam nikad Mamie Conestoga nije čitala budućnost iz ruke?

Sad je znao kome duguje svoj život.

— Što radite vi, zlato? — upitao je i dodao: — oprostite, podsjećate me na zlatnog anđela. Ne samo zato što ste lijepi nego i zato što me je samo jedan anđeo mogao naći i spasiti mi život.

Smješkala se i dala mu još čaja.

— Za pola sata ćemo stati i prenoćiti. Dobit ćete i nešto za jelo. Ime mi je Peggy, Peggy Maryland. Pripadam obitelji Conestoga.

Popela se na svoje mjesto na vozačkoj klupi.

Lin Tanner je odjednom bio strašno umoran.

* * *

Probudio se tek kad je osjetio da mu netko mijenja zavoje. Vidio je iznad sebe jedno lice.

— Mladi prijatelju — obratio mu se čovjek — vjerujte da će vas liječnik Conestoga dobro izliječiti. Rane su čiste i nisu se upalile. Oduševljen sam svojom čudesnom medicinom. Nadam se da mogu računati s vašom potporom prilikom predavanja o njoj u Palisadi. Morali biste samo ispričati ljudima koliko vam je moja čudotvorna medicina pomogla. Napraviti ćemo divan posao!

Lin Tanner je na trenutak zatvorio oči.

— Pristajem! Ispričat ću svima koliko mi je vaša medicina pomogla. Nego, koliko je još do Palisade?

— Sutra u podne smo tamo — odgovorio je netko drugi.

Lin Tanner je otvorio oči i ugledao pozamašnu ženu pred sobom, što je sasvim dobro pristajala čovjeku kakav je bio Conestoga. Uхватила je Linovu ruku i zagledala se u crte njegova dlana.

— Volim ljudima proricati budućnost iz ruke — rekla je pri tom — Njezine linije nikada ne lažu. Doživjet ćete duboku starost. Neću vas više zamarati. Naša draga Peggy će

vam dati jelo. Dodi, Peggy, čovjek je sigurno gladan!

Pomaknula se u stranu. Peggy je pokraj te žene djelovala krhkiya i nježnija nego što je bila. Donijela je juhu od mesa i počela ga hraniti.

Bila je noć i napolju je pucketala vatra. Cvrčci su cvrčali. U kolima je gorjela svjetiljka, a kukci su udarali u nju.

Lin Tanner je već poslije nekoliko žlica juhe postao umoran. Tonuo je u san. Sanjao je o Peggy.

II

Lin se oporavljao brzo. Bio je otporniji od prosječnih ljudi.

Liječnik Conestoga je odijelio kola zavjesom na dva dijela. Tanner je ležao iza zavjese, u krevetu bračnoga para Conestoga.

Protiv svoje volje slušao je sve što se događalo ispred zavjese. U kola je dolazilo mnogo ljudi. Mamie Conestoga im je čitala iz ruke ili slagala karte. Liječnik Conestoga je držao predavanja o čudesnoj medicini. Sad je postojao i dokaz da to nisu bile samo prazne riječi. Ljudi su ulazili da vide Tan-nera.

— Čudesna medicina liječnika Conestoge mi je mnogo pomogla — govorio je on tim radoznalcima. — Bio sam teško ranjen i moje se rane nisu upalile. Zatvorile su se nevjerojatno brzo. Zahvaljujem to čudesnoj medicini.

— Nije li to skupo? — pitao je neki mršavi čovjek. — Tko si to uopće može dopustiti?

— Jeftinije je nego umrijeti — odgovorio je Arch Conestoga. — Već i sam kovčeg ima visoku cijenu, zar ne?

Lin je bio najsretniji kad bi se zavjesa spustila i on opet ostao sam. Stajali su na trgu u malom gradu Palisaden. Peggy Maryland je često svirala gitaru ne bi li privukla pažnju prolaznika. Htio je izići iz kola. Zacijelo bi u tome uspio kad bi ga nekoliko ljudi odnijelo u hotel. S druge strane, obitelj Conestoga i Peggy brinuli su se o njemu.

Govorili su da s Tannerom prodaju mnogo više boca čudesnog lijeka nego prije. Zbog toga su željeli da još neko vrijeme ostane s njima.

Noću je ostajao nekoliko sati sam u kolima. Obitelj Conestoga je s Peggy tada bila na poslu. Na zapadnoj strani trga nalazio se salun: »Palisade House«.

Lin Tanner je sa svog ležaja kroz mali prozor mogao vidjeti dio trga i salun s velikom verandom pred njim. Unutra je svake noći bilo vrlo veselo. Obitelj Conestoga i Peggy su sudjelovali u zabavi.

Peggy Maryland je pjevala i svirala gitaru. Mamie Conestoga je slagala karte i proricala budućnost iz dlana. Liječnik Archibald Conestoga je bacaio »bisere pred svinje«. Recitirao je prisutnima odlomke iz svjetske književnosti: Šekspirova kralja Lira, Otela, Romea i Juliju, Cezara, Antonija i Kleopatru nevjerojatno patetičnom snagom. Bio je ili vrlo obrazovan ili je jednom polazio glumačku školu.

Vraćali su se kasno poslije ponoći. Tanner se uvijek pretvarao da spava iako je bio budan.

Iako su šaputali Lin je čuo svaku riječ.

— Danas sam ih ponovo udesio — rekao je Archibald Conestoga. — Sa svojom vještinom sigurno bih mogao nastupati u velikim kazalištima istoka. Danas sam zaradio sedamdeset i pet dolara.

— Vrijedan si ti momak, Archi — javila se Mamie Conestoga. — Ipak nemoj zaboraviti da su nas iz mnogih gradova protjerali jer si pretjerao s kartaskim trikovima. Bit će loše budemo li i ovdje imali nepriлика. Palisade je grub grad bez zakona. Došli smo u najcrnji kut zemlje. Ako nas ulove, tada...

— Peggy im odvlači pažnju — prekinuo je Arch Conestoga svoju ženu. — Ljudi zaboravljaju sve oko sebe kad je vide i čuju. Bez brige, Mamie! Do sada smo učili na svojim greškama, ali svakim danom postajemo sve bolji. Danas svaki od nas zna svoju ulogu. Koliko ste zaradile?

Lin je načulio uši. Sjedili su s druge strane zavjese za malim stolom i brojili novac.

— Devetnaest dolara — odgovorila je Peggy Maryland. Peggy nježan glas sad je bio prilično grub. — Da nije vas, mogla sam još više zaraditi. Samo da sam s nekima otišla kroz stražnja vrata.

— Ne! Nećeš to učiniti Peggy! Imaš nas i nije ti potrebno biti drolja. Nikad!

Arch Conestoga je izgovorio te riječi. Njegova žena je dodala:

— Peggy, volimo te kao našu kćer. Bit ćeš nam od pomoći budeš li i dalje igrala nedužnog anđela. Mi bismo i bez tebe mogli izići na kraj. Nije ti potrebno leći u sijeno s tim divljacima. Zar si toliko luda da možeš i pomisliti na to?

Mamie Conestoga je govorila glasnije no što je željela.

— Pssst, pssst, tiše — rekao je Arch Conestoga. — Nemojte zaboraviti da imamo gosta u kolima.

— Taj već čvrsto spava — rekla je Peggy. — Reći ću vam nešto. Ne želim se stepenicama uspinjati do cilja! Nemam toliko vremena. Želim uspjeti i svoje ću nježnosti skupo naplatiti. Imam dvadeset i sedam godina i uskoro ću biti stara žena. Do trideset godina je i moja majka izgledala kao sedamnaestogodišnjakinja. Poslije je vrlo naglo ostarila. Hoću živjeti i to brzo!

Vrata su zaškripala.

— Ostani ovdje, anđele — rekla je tiho Mamie Conestoga. Peggy nije slušala njenu molbu.

Zalupila su vrata. Peggy je zacijelo izišla u noć.

— Izgubit ćemo je — rekla je Mamie Conestoga. — Kladim se da je otišla vlasniku saluna. Kockar je i revolveraš. Vidjela sam kako se gledaju. Još će ove noći ležati u njegovu krevetu. Archi, zašto nam nije zahvalna? Zar si vjerovao da joj je već dvadeset i sedam godina?

— Nisam. No nismo je tek sad izgubili. Izgubili smo je

mного prije. Mi smo stari i siromašni. Čula si, Peggy želi uspjeti i to brzo. Sutra ćemo dalje! Ponovo smo sami kao i prije. Što ćemo s tim Linom Tannerom? Ima tisuću i dvije stotine dolara kod sebe, ugovor na pet stotina goveda i neku priznanicu na sedam stotina i pedeset dolara. Hoćemo li...

— Nećemo! — prekinula ga je Mamie. — Vjeruj mi da to ne bi bilo jednostavno s njim. Ako ga prevariš, možda bi ga morao i ubiti. Mi smo varalice i ništa više. Tražit ćemo od njega dvije stotine dolara za njegu i pomoć. Mislim da će Peggy to tražiti. Od početka se brinula za nj više od nas. Barrem će vjerovati da joj je nešto ostao dužan. Peggy je pametnija od nas. Idemo spavati, stari! Gadan je život na ovoj zemlji. Mi ćemo se izvući. Uvijek!

Legli su u krevet i kola su se zanjihala pod njihovim tere-
tom.

Zatim se sve smirilo.

Lin je još dugo ostao budan. To što je čuo nisu bile strašne stvari. Čovjek je samo u izuzetnim prilikama bio čist, dobar i prav. Svetaca nije bilo. Pokraj sebe je pronašao kolt. Bio je prazan.

Morao je potpuno ozdraviti. Što će biti sutra? Ugovor je imao u džepu. Frank Tilburne ga je već prošle godine napola platio. Danas je jedno govedo od tri dolara vrijedilo trinaest. Znao je ime rančera od kojeg je Frank Tilburne otkupio ugovor. Davenport. Njegov ranč je bio tridesetak kilometara udaljen od Palisade.

Zaspao je nešto prije jutra. U kolima nije bilo nikoga i on je ustao. Bilo mu je teško, ali rane nisu krvarile. Odjenuo se. Imao je vrtoglavicu i morao se odmoriti nekoliko puta. Napokon je izišao iz kola.

Bračni par Conestoga mu je dolazio u susret. Zacijelo su bili u kupovini. Nosili su pre-pune torbe.

— Zdravi ste, prijatelju — rekao je Arch Conestoga.

— Lijepo — Mamie se slatko smijala. — To je divno. Sigurno ćete sad otići u hotel, zar ne?

Lin Tanner je kimnuo.

Bic je zahvalan tim ljudima. Znao je kakvi su, ali ipak su mu pomogli. Bez njih već bi bio mrtav. Našli su ga i uzeli sa sobom, zacijelili mu rane i oprali odjeću. I lopovima bi dugovao zahvalnost.

— Moj konj... — počeo je.

— U staji je. Ako nam želite zahvaliti za pomoć i njegu, mučite se. Znao da smo siromašni. U međuvremenu nas je i naša draga Peggy napustila...

— Kamo je otišla? — Lin Tanner se pravio kao da nije u toku događaja.

Oboje Conestoga su rukom pokazali prema salunu.

— Tamo je, kod gospodina Wessa Marshalla, vlasnika saluna — odgovorila je Mamie Conestoga. — Napustila nas je jer joj nismo mogli pružiti što i on. Mladost je oduvijek bila nezahvalna. Nadamo se da vam je naša pomoć vrijedna tri stotine dolara!

S Mamie Conestoga bi se zacijelo moglo i cjenkati. Lin je

znao da od njega očekuju samo dvije stotine dolara. Čuo je to noćas na svoje uši ali nije ništa htio reći. Dao bi im i više od tri stotine dolara bez ijedne riječi. Da nije bilo njih, ne bi više živio. Pri tom mu nije bilo važno od čega je napravljen čudesni lijek Archa Conestoga. Pomogao mu je i rane su zacijelile.

— Uzmite — rekao je pružajući im novac — idem preko u hotel. Možete li donijeti moju prtljagu, Conestoga? Ne mogu je nositi sam.

— Svakako, prijatelju.

Lin im je kimnuo na pozdrav. Okrenuo se i pogledao kola što su mu posljednjih dana zamjenjivala kuću. Vidio je malu šarenu baraku na kotačima.

„Liječnik Archibald Conestoga“ pisalo je sa svih strana.

Hotel u koji je Lin Tanner otišao bio je nasuprot salunu. Osjećao se pri svakom koraku sve slabiji i koraćao je kao pijan.

III

Sljedeća tri dana ostao je u svojoj maloj hotelskoj sobi. S prozora je mogao promatrati trg i ulice oko njega.

Jelo su mu donosili u sobu. Bio je strašno gladan i brzo mu se vraćala snaga.

Uskoro mu je bilo jasno u kakvom se gradu nalazi, unatoč tome što nije napuštao sobu. Poznavao je takve gradove jer se povremeno na svom putu zaustavljao prije nego što je s Frankom Tilburneom osnovao TT-ranč.

Palisade je nastao iz nekadašnjeg malog forta koji je zacijelo bio samo četverouglasta ograda, u čijem je okrilju bilo smješteno nekoliko baraka. Ljudi su to mjesto sigurno zvali jednostavno Palisade*. Ograda i grad koji je poslije nastao na tom mjestu zadržao je to ime.

Palisade je bilo opskrbno središte u divljoj, nepreglednoj zemlji, sa tisuću sakrivenih kutova, staza i putova. Ova zemlja je bila divno mjesto za ljude koji su bili s onu stranu zakona.

Lin je s prozora vidio mnogo tih usamljenih jahača. Dolazili su kad je dan bio na izmaku. Tiho, oprezno, polako ali nekako pohlepno. Poznavao je takve ljude, njihovu samoću i njihove želje.

Željeli su čuti smijeh žene, osjetiti nježnost i toplinu, isprati suho grlo u nekom baru i kartati. Za njih je Palisade bio oaza u pustinji.

Dolazili su i drugi jahači u grad. Ti su jahali u većim ili manjim skupinama. Mogli su to biti momci s nekog ranča ali i kradljivci stoke. Otkako je stoka u Kansasu poskupjela, kradljivaca stoke je bilo sve više.

Neki se jahači nisu zaustavljali.

Od tih ljudi živio je Palisade. Sve značajno se događalo u salunu. Svaka tri dana je prošla poštanska kočija i povremeno poneka teretna povorka.

*Palisada — ograda od zabijenih balvana (op. ur)

Lin Tanner je napustio hotel uoči osme noći svoga boravka u gradu. Izišao je u tamu i naslonio se na zid. Pričekao je da mu se oči priviknu na tamu i krenuo je prema staji.

Konjušar je sjedio na sanduku sa stočnom hranom i jeo meksički grah iz velike limene zdjele. Nožem je nabadao komade mesa i stavljao ih u usta.

Žvačući je promatrao Lina Tannera.

— Znam već — vi ste onaj ranjeni stranac, vlasnik crnog vranca. Liječnik Conestoga ga je doveo. Došli ste platiti za staju?

Lin se nasmijao i sjeo pokraj njega. Dao mu je deset dolara.

— Stoji samo pet dolara. Nemam sitnog!

— Možda mi zauzvrat možete nešto ispričati o ovom gradu i ovoj zemlji — reče Lin.

— Što se grada tiče, strance — on pripada mom poslodavcu Wessu Marshallu. Marshall sudjeluje s pedeset posto u svim poslovima vezanim za grad. Čak ga i brijač besplatno brije i šiša. Zemlja oko grada je većinom pripadala Morgu Davenportu. Ali prije tri tjedna je nađen mrtav u potoku s rupom u leđima. Njegovom smrću su se stvari promijenile. Jučer se vratila njegova žena koja je pobjegla prije šest mjeseci. Ali jedna sama žena neće se moći suprotstaviti kradljivcima stoke. Sve će pokrasti. Inače, samo je još šest malih rančera u okolini i nekoliko farmera na brežuljcima. To je sve. Jeste li zadovoljni?

Lin nije odgovorio. Digao se i otišao do svog konja koji ga je pozdravio veselim rzanjem.

Konjušar Lefty Skade je pre-stao žvakati. Sjetio se dobrih, starih vremena. I on je nekoć imao konja koji bi zadovoljno zarzao kad bi došao k njemu. Odjednom mu se stranac svi-đao više nego ranije.

Tanner se vratio poslije nekoliko minuta.

— Vjerujem da ću moći jahati za manje od tjedan dana — rekao je. — Dobro mi se brinite za vranca.

— Svakako — odgovorio je konjušar. — Ja sam Lefty Skade.

— Lin Tanner — rekao je i napustio staju.

Polako je koračao gradićem, razgledavajući ga.

Stigao je do saluna sat prije ponoći. Mnogo osedlanih konja bilo je privezano pred ulazom. Iz saluna su dopirali zvuci gitare i kastanjeta. Čuo je glas Peggy Maryland.

Glas joj je bio čist i andeoski kao njezino lice. Međutim taj glas je bio suprotnost tekstu pjesama koje je pjevala. Tekst je bio isprazan, gotovo besraman.

Ta vrsta pjesama je zacijelo posebno uzbuđivala grubijane u salunu. Najgrublje i najprostije stvari primali su kao umjetnost.

Prepredena je i lukava, pomislio je Lin. Ako zaista ima dvadeset i sedam godina kao što je rekla, a ne tek osamnaest kao što izgleda, život joj zacijelo nije bio pjesma. Kad se opet jednom našla sasvim nisko, priključila se obitelji Conestoga. Vjerojatno je sada ponovo na putu uvis. Osamostalila se. Sigurno joj se uka-

zala prilika. Ali kakva je to prilika? Mamie Conestoga je rekla da je to Wess Marshall, vlasnik saluna. Lin ga još nije poznavao, osim što je znao da mu pripada gotovo cijeli Palisade.

Napokon je odlučio ući.

Začudio se već na vratima. Očekivao je jednostavan salon kakav je bilo uobičajeno sresti u malim i osamljenim mjestima, gdje nije bilo suparništva.

Salon Wessa Marshalla bio je vrlo ukusno namješten starim španjolskim pokućstvom. Ovdje su se gosti zaista mogli ugodno osjećati, posebno ako su došli iz nekog osamljenog kampa ili su dugo vremena proveli pod vedrim nebom. Široke, zavijene stepenice vodile su na kat. Bilo je i nekoliko djevojaka.

Salon je bio pun gostiju. Stajali su za tezgom, igrali biljar ili poker za okruglim stolovima. Tako je izgledalo na prvi pogled.

Tog trenutka su zapravo sve igre prekinute. Samo je još poneki igrač držao svoje karte u ruci. Sve oči su bile uperene u Peggy Maryland. Bila je odijevana u divnu haljinu s mnogo nabora koja je više dala naslutiti njene obline nego što ih je otkrivala.

Pjevajući je šetala dvoranom i svirala gitaru. Pratila su je dva mlada Meksikanca na fruli i usnoj harmonici.

Nitko nije obraćao pažnju na Lina Tannera. Sve su oči neumorno pratile svaki Peggyn pokret.

Lin se uspio progurati do kraja duge barske tezge.

Peggy se približavala pjevajući. Okretala se, gledajući pritom oko sebe, kao da je htjela svakom od prisutnih pokloniti barem malo pažnje.

Kad je stigla pred Lina Tannera, svojim upornim pogledom skrenula je pažnju ostalih gostiju na njega. Činilo im se da se Peggy posebno dugo zadržala pred ovim čovjekom, da nijemo razgovaraju i da nešto struji između njih.

Lin više nije slušao što Peggy pjeva. Gledao ju je u oči koje su blistale. Shvatio je da za nju počinje potpuno nov život. Vrijeme kod obitelji Conestoga je za Peggy bio samo odmor, skupljanje nove snage. Zacijelo se osjećala kao ptica kojoj su potkresana krila. Morala su najprije narasti. Ali sada...

Okrenula se i pjevajući produžila dalje.

Lin je odjednom osjetio pokraj sebe blizinu nekog muškarca. Okrenuo se i pogledao. Čovjek je bio visok kao i on, ali mnogo krupniji. Bio je crvenkos, odijeven u bijelu košulju s naborima preko koje je nosio crn prsluk od brokata.

— Ja sam Wess Marshall — rekao je — vi ste stranac iz kola obitelji Conestoga, zar ne? Strašno ste mršavi. Zar niste dobili ništa za jelo?

Pitao je to dobroćudno se smješkajući, ali njegove žutosmede oči su gledale neprijateljski. Bile su surove, zlobne i ispitivačke. Lin je osjećao kako svojim pogledom želi prodrijeti u njega.

— Ja sam Lin Tanner — odgovorio je blago. — Još se i osjećam kao što izgledam. Ovdje je vrlo lijepo.

– Pozivam vas na piće – veselo se nasmiješio Wess Marshall i pljesnuo rukama konobaru za barom. – Najbolje od najboljega, Jorge – rekao je pri tom.

Dobili su bourbon i nazdravili. Marshall je opazio Tannerov kolt.

– Lin Tanner – mrmljao je – to ime nikad nisam čuo. Ipak mislim da ste čovjek čije se ime ne zaboravlja.

– Nemam nikakvo ratničko ime – smijao se Lin Tanner. – Ja sam samo mali rančer u prolazu...

– ... Kojeg su napali i izbacili iz sedla – završio je Wess Marshall.

Ispraznili su čaše.

– Uskoro ćete odjahati kući, zar ne? – Wess Marshall je to rekao naoko prijateljski. – Mislim da vam više nije potrebno mnogo odmora. Ali želim da se do tada ugodno osjećate u mom gradu. Razumijete li, to je moj grad.

– To sam već čuo – odgovorio je Tanner. – Viski je bio odličan. Hvala za piće.

Kimnuo mu je na pozdrav i krenuo prema vratima. Osjećao se vrlo nesigurno na nogama. Danas je tek ustao iz kreveta a proveo je cijeli dan hodajući naokolo.

Peggy Maryland je zapjevala drugu pjesmu. Nitko osim Wessa Marshalla nije obraćao pažnju na Tannerov odlazak.

Kad je stigao do pokretnih vrata, ona su se izvana naglo otvorila. Onako nesigurnog odbacila su ga u stranu, zateturao je i uhvatio se za zid. Okrenuo se i naslonio leđima na nj.

Opazio je dva muškarca. Jedan je držao napetu sačmaricu, drugi revolving carbine, takozvanu revolversku pušku. To oružje djeluje kao revolver jer ima bubanj ali i kundak i dugu puščanu cijev.

– Rosy, dodi ovamo! – povikao je prvi divlje i prijeteci. – Došli smo po tebe!

Zavladala je tišina. Peggyn glas je umukao.

Jedna od djevojaka za zabavu počela se histerično smijati. Zatim je ljutito povikala:

– Zar ste poludjeli, vas dvojica?! Kako se usudujete doći ovamo i naređivati mi? Nestanite! Neka budem prokleta ako ću pomaknuti prst za vas kad vam netko ovdje potpraši pete! Nestanite!

Lin je odmah shvatio o čemu je riječ.

Dva divlja momka su se spustila iz naselja na brdu. Došli su po djevojku koja je pobjegla da bi radila u salunu. Sigurno je bila obećana jednom od njih.

Obojica su odmahivali.

– Nećamo otići sami, Rosy. Poći ćeš s nama! Ako netko ima nešto protiv toga, neka se javi. Vidjet ćemo tko će biti bolji! Riječ je o tebi, Rosy. Za sve što će se dogoditi sama snosiš odgovornost. Dakle...

Lin je znao da su momci u gadnom škripcu. Rosy nije namjeravala poći s njima. To je bilo jasno. Ako ne popuste i ne odu, poteći će krv. Salun je bio prepun revolveraša koji će zacijelo htjeti obraniti dopadljivu Rosy.

Sada se već umiješao i Wess Marshall.

— Momci, vidite da Rosy ne želi ići s vama. — Njegov glas je bio tih ali prijeteci. — To bi vam trebalo biti dovoljno. Nestanite! Ili...

— Ne, ako se netko osim Rosy pokrene, udesit ćemo ga! — povikao je divlje govornik.

Bili su ljuti. Borili su se voljom očajnika i prevladali su strah mada toga u svom bijesu nisu bili ni svjesni. Krvoproliće je bilo na pomolu. Momci su bili izgubljeni.

Lin Tamer je vidio da neki od gostiju samo čekaju povoljnu priliku.

— Tebe ćemo srediti prvoga, Marshall — javio se jedan. — Ti si Rosy dovukao ovamo, pokvario je i ...

Lin više nije mogao čekati. Kretao se brzo iako je bio umoran i iscrpljen. Sa spremnim koltom u ruci došuljao se iza dvojice napadača. Njegov kolt se brzinom munje spustio na njihove glave.

Umorno je izišao. Polako je prešao preko trga. Ogledao se tek na verandi hotela. Onesviještene momke su upravo bacali iz hotela. Smučilo mu se.

Uskoro je ležao. Za momke više ništa nije mogao učiniti. Bilo mu je žao Rosy. Ali tada bi morao žaliti i Peggy, pomislio je. Morao bi žaliti sve djevojke u salunima širom zemlje, što bi bilo glupo.

Opustio se i čekajući da zaspe, mislio je:

U ovoj zemlji bilo je previše novca za ovdašnje prilike. Salun Wessa Marshalla bio je preskup. Samo su lopovi, kradljivci konja i goveda u ovo siromašno vrijeme raspolagali s

toliko novca. Jedino su ga oni lako zaradili i isto tako lako izdavali. U ovoj zemlji nema ni zlata ni srebra. Novac se znači morao zaraditi na drugi način. To je mnogo govorilo i o Wessu Marshallu, kojem je i pripadao Palisade. Morat će uskoro krenuti prema ranču D na Lon Creeku.

IV

Odjahao je već sljedećeg dana. Spavao je gotovo do podneva. Kad je ustao iz kreveta, osjećao se jak. Nije se više bojao da bi se njegove rane mogle otvoriti.

Ipak je jahao polako i oprezno. Put mu je opisao konjušar Lefty Skade. Po opisu je pratio kolni put osam kilometara. Tu se nalazila velika bukva pokraj stijene iz koje je izvirala voda. Voda je punila poveću rupu koja nikad nije presušila jer je bila uglavnom u sjeni stijene.

Kad je skrenuo s kolnog puta na usku stazu, opazio je dva momka koji su jučer došli po Rosy u salun Wessa Marshalla. Ležali su pod grmljem. Njihovi konji su stajali među stijenjem.

Promatrao je momke. Polako su sjeli. Nisu dobro izgledali. Zacijelo su ih dobro pretukli prije nego su ih izbacili iz saluna. Uspjeli su se još dovući do izvora da bi rashladili čvoruge i naprsline.

Opazili su ga.

Očekivao je da će ga prepoznati ali nisu. Bili su isuviše koncentrirani na Rosy i Wessa

Marshalla. Nisu stigli misliti ni na kog drugog.

Lin Tanner je zaključio da nisu bili razbojnici. Nisu bili ni pravi kauboji, iako bi to možda jednom željeli postati.

– Što je s Rosy? – upitao je.
– Zbog čega ste je htjeli izvući odande?

Promatrali su ga ljutito.

– I vi ste bili kod te proklete bande kad nas je onaj kurvin sin udesio s leđa?

Lin Tanner je kimnuo. – Taj kurvin sin, bio sam ja.

Gledali su ga začuđeno. Teško su disali. Htjeli su skočiti i napasti ga, ali bolovi su bili jači. U tom stanju bi i dijete bilo tri puta brže od njih.

– No dobro – rekao je jedan. – Sredit ćemo to drugi put. Sada nismo raspoloženi, ali...

– Momci – prekinuo ga je Lin Tanner – da se nisam umiješao, zapucalo bi se. Vjerojatno biste sada bili teško ranjeni ili mrtvi. Mučnite glavama pa ćete shvatiti da sam vam htio samo pomoći. Dakle, što je bilo s Rosy?

Ne shvaćajući gledali su u njega, no opazio je da pokušavaju razmišljati. Napokon je jedan rekao:

– Rosy je sama. Oca su joj ubili kradljivci stoke. Radili smo za njega i još se uvijek brinemo za njegov mali ranč. Moglo bi se reći da je to više farma nego ranč. Znate, kad je stoka odjednom dobila na cijeni, odlučili smo od farme napraviti ranč. Nakon toga su ubili Rosynog oca i ona je otišla u Palisade. Ostalo znate. Postala je naš poslodavac i mi

bismo učinili sve za nju. Na nas se potpuno mogla osloniti. U salunu će propasti.

Lin Tanner je kimnuo.

– Sigurno će se poslije vratiti k vama – promrmljao je.

– Mnoge djevojke se opamete. Krenuvši, upita.

– Kako se zovete?

– Ja sam Pete Clayborne. On je Ollie Jackson. A vi?

– Lin Tanner – odgovorio je i odjahao.

* * *

Tek nakon nekog vremena progovorio je inače šutljivi Ollie Jackson:

– Slušaj, Pete, taj Lin Tanner zacijelo nije loš čovjek. Osjećam to. I ti?

– I ja – priznao je Pete Clayborne. – Mislim da nam je zaista htio pomoći. Što ćemo sada?

– Vratit ćemo se kući, brinuti se o svemu i čekati na Rosy – odgovorio je Ollie Jackson.

* * *

Napajališta je bilo posvuda. Gotovo u svakoj je dolini postojalo jedno. U njihovoj blizini pasla su goveda. Bila su krasna. U ovoj je zemlji bilo dovoljno hrane i vode. Zemlja je sadržavala vrijedne minerale i tokom generacija razvila se posebno lijepa rasa goveda dugih rogova.

Sada je Lin Tanner mogao bolje razumjeti zbog čega je njegov ortak kupio ugovor na pet stotina dolara. Njihov ranč tada nije bio opremljen za toliko stoke. Štošta je još valjalo urediti.

Frank Tilburne je bio ubijen iz zasjede dok je radio.

I njega, Tannera su htjeli ubiti. Trojica revolveraša sa stanice u Comanche Springsu htjeli su ugovor. Znali su da će on doći jer bi inače ugovor istekao.

Dosad je Tanner vjerovao da iza svega stoji Davenport, čovjek koji je trebao ispuniti ugovor ali je on već tri tjedna bio mrtav. Njegova žena se vratila da bi preuzela ostavštinu. Sve mu je to ispričao konjušar Lefty Skade.

Nije dan za osvetu, pomislio je Lin. Morg Davenport je ubijen, njegova žena vjerojatno nema pojma ni o čemu. Ali onih pet stotina goveda dobit ću! Bilo kako!

Kad je napokon stigao do Lon Creeka kojeg je morao slijediti da bi došao do ranča D, naišao je na momke koji su bili zaposleni žigosanjem stoke.

— Što je? — upitao je jedan od njih tek kad je Tanner stigao gotovo do vatre.

— Žigošete za ranč D? — pitao je iako je jasno vidio broj sedam na govedu, trenutak prije nego je bolno tuleći odskočilo u stranu.

Smijali su se umjesto odgovora. S leđa su mu se približavala dva jahača. Znao je što to sve znači. Nisu mu trebali objašnjavati.

— Ranč D više ne postoji. Zgrade još stoje ali inače...

Ušutio je.

— Prijatelju, zbog čega te zanima ranč D? — upitao je jedan od jahača koji mu je prišao s leđa. — Davenport je mrtav. Možda si mu prijatelj? Ili si htio naći posao kod

njega? Možeš ga naći i kod nas jer nemamo dovoljno jahača.

Čovjek koji je govorio očito je bio predvodnik.

Lin Tanner je okrenuo konja u stranu tako da je bio dvojici kauboja s jedne, a dvojici jahača s druge strane. Pokazao je na znak u vatri.

— Ovaj znak — rekao je — kome to pripada? Tko bi bio moj poslodavac?

— Reci nam najprije tko si, odakle dolaziš i što uopće hoćeš ovdje?

— Slučajno sam se našao ovdje. Ovo je moje prvo jahanje nakon dva tjedna. Svijet je lijep kad čovjek može sjediti u sedlu. Ne osjećam se dovoljno mladim za pravi posao s lasom. Možda ću razmisliti o vašoj ponudi. Koliko bih zaradio?

Opet je postavio neugodno pitanje. Kauboji na ranču su obično zarađivali dvadeset dolara na mjesec. Možda je na nepošten način mogao zaraditi i više. Nakon odgovora na ovo pitanje znat će nešto više o tim ljudima.

Predvodnik je vješto izbjegao odgovor.

— Bit ćeš zadovoljan — rekao je. — Nemoj u ovoj zemlji jahati sam bi mogao nastradati.

To je bila prijetnja. Lin je kimnuo. Odgovor na pitanje kome pripada ova sedmica kao znak za žigosanje, ostao je neizgovoren.

Sedmica je kao znak za žigosanje stoke bila prilično neuobičajena. Sasvim sigurno ima posebno značenje.

Polako je odjahao slijedeći Lon Creek.

Momci su ga pratili pogledom. Nije se osvrtao, ali je osjećao poglede na svojim leđima.

Nakon nekog vremena opazio je goveda koja su imala znak D. Napregnuo je oči i osim tog D koje je bilo ispod, opet je vidio sedmicu. Istu zavijenu sedmicu kakvu je već vidio.

Neko vrijeme je promatrao goveda. Postalo mu je jasno da netko u ovoj zemlji želi uništiti sve prvobitne znakove ne bi li ubacio svoju sedmicu.

Jahao je dalje razmišljajući. Pažljivo je promatrao okolinu. Jahao je kao izviđač u zemlji Indijanaca koji je svakog trenutka morao biti spreman na napad ili zasjedu.

Bio je umoran. Tridesetak kilometara bilo je previše za ranjena čovjeka. Već sad je znao da se bez dužeg odmora neće moći vratiti u Palisade.

Do ranča D će još stići, to je znao, nije više mogao biti daleko. Ovo posljednje je sasvim sigurno bilo točno. Jahao je po blagom brežuljku odakle je mogao vidjeti ranč neposredno pred sobom.

Bio je to osrednji ranč. U spa-vaonici je zacijelo bilo mjesta za dvanaest jahača. Kuća za stanovanje je bila u španjolskom stilu i na dva kata. Uokolo su bile staje, radionice i koralni za konje. Bio je to ranč koji je već dugo morao postojati.

Ipak je djelovao napušteno i prazno. U koralu nije bilo konja. U otvorenom sjeniku, na koji je padala sjena, vidio je konja. Vjerojatno je to bio za-prežni konj.

Tanner je dojahao do glavne verande i zastao.

Neka žena je izišla iz kuće, naslonila se na zid pored vrata i pogledala ga bez riječi. Osvojila ga je već na prvi pogled.

Je li moguće da takva žena uopće postoji?

Mogla je imati oko dvadeset i sedam godina. Njena crna kosa se sjajila, plave oči su blistale. Nosila je suknju od jele-nje kože, čizme, zelenu košulju od flanela i kožnati prsluk. Kosa joj je bila povezana na zatiljku.

Dotaknuo je obod svog šešira.

— Smijem li sjahati? — upitao je učtivo.

— Zašto? — upitala je ozbiljno ga promatrajući.

Osmijehnuo se pun razumije-
vanja.

— Vi ste gospoda Davenport?

Kimnula je.

— Moram s vama poslovno razgovarati.

— Ako vas šalje Wess Marshall, ništa ne prodajem — odgovorila je grubo.

Njezin glas mu se ipak svi-dio. Bio je dubok, grlen a ipak melodičan.

Što ju je dulje promatrao, sve mu se više svidala. Ovakvu ženu još nije imao prilike sre-sti. Morg Davenport, mislio je, mora da je bio velik čovjek kada je živio s takvom ženom. Odmahnuo je glavom. Poseg-nuo je u unutrašnji džep prsluka i izvukao savijeni ko-mad papira.

— To s Wessom Marshalom nema veze — rekao je i pružio joj papir da bi mogla doći po

njega jer mu još uvijek nije dozvolila da sjaše.

Morala je preći četiri koraka.

Linu Tanneru nije promakao njen savršen stas. Kretala se lako i gipko kao mačka. Bila je upravo ono što muškarci nazivaju pravom ženom.

Prihvatila je pruženi papir i pogledala Lina u oči. Tek sad joj je postalo jasno da ovaj sunjavi čovjek upalih obraza nije bilo tko. Iz njegovih očiju je izbijala čudesna snaga. Opazila je da je prije kratkog vremena morao preležati neku tešku bolest. Fizički još nije dostigao svu svoju snagu.

Razmotala je savijeni papir i počela čitati. Zatim je ponovo pogledala Lina Tannera i kimnula.

— Da, sjećam se Franka Tilburnea kad je otkupio ugovor od nas. Bio nam je potreban taj novac. Sedam stotina i pedeset dolara je tada bilo mnogo. Vi ste Lin Tanner, ortak Franka Tilburnea? On je i ovdje na ugovoru dao naznačiti da ona vrijedi i za njegovog ortaka. Sigurno ste umorni. Dok se vi pobrinite za konja, pripremit ću vam nešto za jelo. Uskoro će i vrijeme večere. Tada ćemo razgovarati o ugovoru. Zašto vas je Frank Tilburne poslao ovamo?

— Jer mu je netko pucao u leđa — promrmljao je Lin.

Njene oči su se suzile. — Žao mi je — rekla je i ušla u kuću. Papir je ponijela sa sobom.

Oklijevao je. Zatim je sjahao. Bio je sretan da je to uradio.

V

Papir je ležao na stolu što je bio postavljen za dvoje. Lin je teško sjeo na stolicu i ona mu je bez riječi napunila tanjur.

Na zapadu je nestajalo sunce i nebo je bilo crveno. Smračilo se.

Pripremila je odreske, pečeni krumpir i salatu. Natočila mu crno vino iz vrča na stolu.

— Izgledate iscrpljeno — rekla je.

— To je moje prvo jahanje nakon dva tjedna — odgovorio je. — Pogodili su me s dva metka. I mene su htjeli spriječiti da ostvarim ugovor. Bit će najbolje da vam sve ispričam.

— Da, to bi bilo dobro.

Šuteći su se gledali.

On je mislio: Ta je žena vrijedna svake pažnje. Prema njoj je Peggy Maryland, andeoskog lica, bila samo lijepa lutka.

Ona je mislila: To je dakle Lin Tanner o kojem je Frank Tilburne pričao. Izgleda još bolesno, ali već i sad osjećam nešto posebno u njemu. Siguran je u sebe i zna što hoće. Mogla bi mi pomoći njegova sigurnost. Ali...

Ispričao joj je što se posljednjih dana događalo i završio riječima:

— Morao sam pomisliti da nas je Morgan Davenport htio prevariti za ugovor i uplaćeni novac. Mislio sam da je zbog toga platio Frankove ubojice i trojicu momaka što su mene napali. Čuo sam da je u međuvremenu ubijen i ta misao je otpala. Čuo sam i da ste vi, gospodo Davenport, već prije godinu dana napustili svoga

muža. To je zacijelo bilo vrlo kratko nakon posjeta Franka Tilburnea, zar ne?

— Napustila sam ga već tri dana nakon toga. Sav novac, cijelu uplatu od sedam stotina i pedeset dolara je izgubio u jednoj noći kod Wessa Marshalla. S tim novcem smo morali isplatiti naše momke, proširiti ranč... htjeli smo mnogo toga. U jednoj jedinoj noći uništio je sve moje želje, stremljenja i nade. Nisam mu mogla oprostiti. Bio je budala što je već više puta dokazao. Kad je otišao na nekoliko dana da pribavi novac, najvjerojatnije prepadom ili nekom pljačkom, napustila sam ga. Sigurno mu je i uspjelo nabaviti novac. Ne znam kako. Proširio je ranč i živio na njemu. Obavijestili su me o njegovoj smrti i vratila sam se. Ali ranč više ništa ne vrijedi. Ni ostalih šest u ovom kraju. Wess Marshall ih je sve već preuzeo. Ovaj neće dobiti.

— Šest i jedan su sedam — mislio je glasno Lin. — Sad mi je jasno značenje tog žiga. Sedmica je znak Wessa Marshalla, zar ne?

— Šest rančeva je preuzeo, a želi i ovaj — odgovorila je mirno. — Njegovi ljudi su preplavili zemlju. Svako govedo koje im se nađe na putu dobiva novi žig. Želja Wessa Marshalla polako postaje stvarnost. Lin Tanner, bojim se da ćete morati pregovarati s njim da biste skupili pet stotina goveda i mogli ih potjerati iz zemlje. Ako vam kažem da već imate moju dozvolu, to će vam vrlo malo pomoći. Sigurno, mogla bih pokušati i naplatiti

vam i ostalih sedam stotina i pedeset dolara. To bi bila prijevara jer goveda ne biste izveli.

Zamišljeno je nastavila jesti.

I on je jeo šuteći. Bio je strašno gladan. Za taj obrok joj je bio vrlo zahvalan.

Natočila mu je još vina, a zatim su tišinu prekinula dva jahača. Prepoznao ih je. Pripadali su momcima s kojima je razgovarao prije dolaska na ranč D. Ta dvojica su zacijelo bolje umjela baratati revolverima nego lasom.

Dojahali su do verande i ostali u sedlima.

Gospoda više nije sama? — rekao je predvodnik. — Mislite da će od njega nešto biti ako ga dobro nahranite?

Ni žena ni Lin nisu ništa rekli. Žvačući promatrali su posjetioce. Čovjek je očigledno izazvan njihovom šutnjom govorio dalje:

— Gospodo Davenport, vi znate da vam nećemo dozvoliti da nekog zaposlite na ranču. Tek kad Wess Marshall preuzme ranč za razumnu cijenu, ovdje će živjeti jahači i jahati za ranč. Bit će to početak velikog ranča-sedam. Dakle...

— Govorite previše — mirno ga je prekinuo Lin Tanner i popio gutljaj vina. Zatim je dodao: — Izgubite se, prijatelji! Nestanite!

Nisu vjerovali svojim ušima. Tanner je ustao i stupio na rub verande.

Imali su dvije mogućnosti: nestati ili pucati. Možda su ga i potcijenili jer je izgledao bolesno. U njihovu kampu je nastupio vrlo skromno.

Pogledali su se i odmah pokazali kojoj vrsti ljudi pripadaju. Služili su se surovošću i oružjem. Tim načinom su sigurno uvijek i dolazili do cilja. Imali su sreću i počeli su vjerovati da je ta sreća njihova snaga. Njihova sigurnost u same sebe nije imala granica.

Podigli su se u sedlima izvlačeći koltove i u tom trenutku su bili izvrsna meta za Lina koji je bio brži od njih.

On im je pružio posljednju priliku odgađajući izvlačenje vlastitog revolvera za nekoliko stotinki sekunde. Nadao se da će ipak odustati.

Ta dvojica bila su veće budale nego što je Lin Tanner očekivao. Nisu odustali. Izvadili su koltove. On nije čekao da ih upere u njega. To nitko od njega i nije mogao tražiti. Mogli bi ga ubiti.

Dvije kugle bile su dovoljne da ih izbace iz sedla. Uspjeli su zapucati jer im je dao priliku za to. Nisu dobro ciljali i meci su se zabili u pod pored njega. Pali su. Njihovi konji su se odmakli korak u stranu. Bili su to pravi kaubojski konji. Naviknuti na revolversku paljbu ostaju stajati na mjestu kad se uzde nađu na zemlji. To je ujedno i prva vježba za kaubojskog konja. On ne smije ostaviti jahača na cjedilu kad sjaše, bez obzira na razlog zbog kojeg se to dogodilo.

Žena za stolom iza njega bacila se sa stolice u stranu. Odmah je shvatila što mora učiniti. Bila je odlučna i dorašla okolnosti.

Sve je to Lin uspio vidjeti usmjeravajući pri tom pažnju

prvenstveno dvojici napadača pred sobom. Znao je da su samo ranjeni. Ako su dovoljno surovi i žilavi, borit će se dalje. Vruća želja za osvetom ponekad je bila jača od razuma.

Na njihovu sreću tu dvojicu um nije sasvim napustio. Sjedili su na zemlji i bolno ječali. Jedan je klečao. Zacijelo se dosad nisu našli u sličnoj prilici. Bili su zatečeni razvojem događaja. Kleli su.

Lin Tanner im nije dao mnogo vremena.

— Rekao sam vam lijepo da nestanete — govorio je promuklo. — Sve ste to mogli izbjeći. Sad vam još jednom ponavljam: Čistite se! Nestanite s pašnjaka ranča-D! Sad znate i sami da to mislim ozbiljno! U sedla!

Glas mu nije bio preglasen, ali nije im davao izbora. Lin Tanner je vrlo dobro znao kako s takvim momcima mora postupati. Nesigurno su ustali ne prestajući kleti i stenjati.

— Znaš li što si uopće započeo, čovječe? — dahtao je predvodnik.

— Obrnuto! Morate misliti drugim redom — rekao je on.

— Sa mnom nemojte više ništa započinjati. To je bolje za vas.

Razum im se polako vraćao i počeli su pametnije misliti. Napokon su shvatili da ih je mogao i ubiti. Mislili su da su brzi revolveraši, ali protiv njega su bili samo trećerazredni. Postalo im je jasno koliko su bili blizu smrti.

Ali on ih je poštudio. To je mnogo govorilo o njemu. Nije dozvoljavao nasilje u svojoj blizini i bio je pošten. Nisu mogli

razumjeti njegovo ponašanje. Na njegovu mjestu oni bi ga ubili. On nije htio osvetu. Želi ih pustiti. Nekako su uzjahali. Odjahali su na zapad pod okriljem noći ostavljajući krvav trag za sobom. Njihov kamp nije bio daleko. Sigurno će bez poteškoća doći do svojih, iako su obojica bili ranjeni.

Kad se zvuk kopita njihovih konja izgubio u tami, žena je stupila k Linu.

— Lin Tanner, kakv ste vi muškarac! — promrmljala je.

Nije joj odgovorio jer to i nije bilo pitanje. Neko vrijeme su šutjeli.

— I sada ćete me napustiti i ostaviti na milost i nemilost njihovoj osveti, zar ne? — upitala je gorko.

Okrenuo se prema njoj i gledao je. U mraku je mogao vidjeti samo obrise njena lica. Znao je da ima blistave plave oči, crnu kosu i nekoliko pjegica na nosu. Usne su joj bile pune, žive i primamljive.

— Da ostanem? — upitao je.

— I tako sam umoran od jahanja. Vrlo bih rado ostao, gospodo.

— Zovite me Shelley.

— Dobro, Shelley — rekao je. Zagrlio ju je kao da je to bilo najprirodnije na svijetu.

U toj primitivnoj zemlji sve je bilo iskreno i otvoreno. Uvriježeni pojmovi kao pristojnost, moral i lijepo ponašanje nisu vrijedili ovdje, i ne sada.

Žena je bila sama i tražila je pomoć i zaštitu. Došao je muškarac koji je bio u stanju da joj sve to pruži. Shvatila je da može imati povjerenja u njega i bila je spremna povjeriti mu sebe samu.

Lin je osjetio da mu ona želi biti dobra suputnica i da mu može pružiti sve što muškarac može poželjeti od žene.

U zagrljaju su proveli neko vrijeme. Osjećali su da mogu jedno drugom dati mnogo više od tjelesne ljubavi. Morali su samo pustiti da sve pođe svojim tokom.

Bili su spremni pokušati. Na svaki način su sklopili sporazum. Postali su pravi par sa svime što ide uz to. Vrijeme će pokazati što će iz toga nastati.

* * *

Probudila ga je u svitanje zore.

Ležali su u sijenu.

Spavao je čvrsto, odmarajući se od jahanja. Bilo je to sve prenaporno za njega nakon bolesti i nakon borbe s plaćenicima Wessa Marshalla. Svu snagu koju je pri tom izgubio, imao je ponovo. Rastežući se i zijevajući, osjetio je Shelleynu ruku na svojim ustima. Šaptala je:

— Tiho, Lin. Netko je vani.

Sad je i on jasno čuo šumove. Kimnuo je. Povukla je ruku i šaptala mu na uho:

— Čula sam jahače. Sasvim tiho. Na kraju su sjahali i vodili konje. Posljednji dio su prešli sami. Sad su iza ove suše.

Čekali su nestrpljivo na sijenu i osluškivali.

Čuli su korake i disanje ljudi isprekidano od napora. Muškarci nisu nosili mamuze. Budući da su dojahali, zacijelo su ih skinuli da bi se mogli neopaženi došuljati. Sigurno im namjere nisu bile dobre.

Hodali su uz južni zid suše. Suša je bila otvorena na istok i Shelley Davenport i Lin Tanner su ih s te strane mogli vidjeti.

Bila su četvorica. Gledali su prema kući.

— Njegov konj je još ovdje — rekao je jedan od njih. — Znači da je i on još na ranču. Kladim se da leži s lijepom Shelley u krevetu. Blago njemu! S njom bih i ja htio ležati u krevetu!

Ostali su se smijali, pričajući pri tom proste šale koje su u takvom društvu bile uobičajene.

— Kad izide iz kuće — rekao je jedan — napustit će ga sreća! Najbolje će biti da se podijelimo. Ja ću ostati ovdje u suši. Larry, ti idi u kovačnicu! Lew, ti čučni iza bunara a ti, Joe, nestani iza lijevog ulaza kuće! Pustit ćemo ga nekoliko koraka od verande i zatim ga napuniti olovom. Samo tako ćemo ga srediti bez vlastitih gubitaka. Znamo koliko je brz! Dakle, svaki na svoje mjesto!

Razdvojili su se bez riječi. Svatko je krenuo na svoju stranu. Govornik je pošao natrag prema suši. Nije se osvrtao. U tamnoj pozadini suše nije ni mogao ništa vidjeti. Zvijezde su nestale, a noć je postala tamnija nego što je bila prije. Zavladao je potpuni mrak.

Čovjek pred Linom i Shelley čučao je na kaubojski način i prekrižio ruke na koljenima.

Iza njega ustao je Lin Tanner koristeći pri tome šumove koje je stvarao čovjek pred njim. Shelley je promatrala sjenu na zidu; ruka s revol-

verom spustila se na glavu kauboj koji je čučao. Bila je to jedina mogućnost za Tannera.

Shelley je došla k njemu i oboje su šuteći čučali pokraj onesviještenog. Napokon je Shelley promrmljala:

— Došli su te ubiti, Lin. Što bi tada učinili sa mnom? Možda bi bilo bolje da pobjegnem odavde i...

— Ne — prekinuo ju je usred riječi. — Ti imaš pravo živjeti na svom ranču i otjerati sve napasnike sa svog pašnjaka. Ne možeš nepravdi prepustiti svoje mjesto.

— Tada mi pomози i ostani sa mnom — rekla je potihom, preklinjući ga. — Ležala sam u tvom naručju. Sigurno ću te zavoljeti. Ali ako tražiš da se ne predajem, nego da se borim, tada moraš znati da će to možda biti i naša zajednička smrt. Ne bi li bilo bolje za nas da bježimo?

— Ne — odgovorio je. — Sada idem po momka koji stoji iza lijevog ugla kuće. Ti uzmi laso i veži ovog čovjeka. Začepi mu usta maramom!

Nakon tih riječi Tanner ju je napustio.

VI

Kad je čovjeka vezala i začepila mu usta, on se probudio i počeo valjati odbijajući se istovremeno obim nogama o zemlju iako su bile čvrsto svezane.

Držala je njegov kolt u rukama i udarila ga njime po glavi. Udarac nije bio jak, ali ga je smirio.

– Pazi, nitkove, udesit ću te ako se samo još jednom makneš bez dozvole.

Izgovorivši to, uplašila se same sebe. Shvatila je da se nešto u njoj promijenilo tog trenutka. Iz minute u minutu se prilagođavala gruboj stvarnosti, govorila jezikom surove stvarnosti u kojoj se našla. Željela je Linu Tanneru biti pravi ortak što je za nju značilo veliku promjenu.

Prirodna zadaća žene bila je rađanje i podizanje djece. Shelley je sad morala biti spremna prolijevati krv, ako zatreba i ubiti. Bila je toga svjesna. Uplašila se. Nakon nekog vremena postala je mirnija. Osjećala je u sebi snagu koja je rasla kao i odlučnost. Istovremeno je rasla i njena briga.

Vani su još trojica vrebala Lina Tannera. Hoće li on sam samcat moći izići s njima na kraj?

Čekanje je bilo sve nepodnošljivije. Noć je u međuvremenu zamijenilo jutro. Sve je bilo sivo kao da je sve što je postojalo zadržalo dah.

Je li Lin već sredio drugog napadača? Sigurno. U protivnom bi taj odmah glasno objavio svoju pobjedu, tješila se Shelley.

Svitalo je. Sad se mogao vidjeti cijeli ranč sve do korala.

Samo je još pozadina suše bila u polumraku. Tamo je Shelley Davenport odvukla vezanog čovjeka.

Pokušavala je otkriti onog koji se nalazio u kovačnici, ali joj to nije uspijevalo. Kovačnica je bila lijevo od nje. Postojao je takozvani »mrtvi kut«

koji je bio veći od onog dijela koji je bio vidljiv za nju. Čovjek se nalazio baš u tom, za nju nevidljivom kutu.

Ali vidjela je onog koji je čučao iza bunara. Na trenutak se pojavio Lin Tanner. Sljedećeg je već bio u zaklonu iza kuće. Zatim je odjeknuo njegov glas:

– Hej, prijatelji, dvojicu od vas već imam! Hoćete li se i vas dvojica tući sa mnom ili ćete napokon poći svojim putem? Razmislite! Popušit ću cigaretu. Zatim ću doći po vas! Ako želite otići, pustit ću vas.

Neko vrijeme je sve bilo mirno.

– Hej, Finch, gdje si?

– Ovdje kod mene, Lew, – odgovorila je Shelley Davenport iz suše. – čuvam njega i njegov kult.

– A ja vašeg Joea – oglasio se Lin Tanner. Oboje su čuli njihova imena kad ih je predvodnik raspoređivao na njihova mjesta.

Čovjek u kovačnici se morao zvati Larry. Sad se i on oglasio iz kovačnice. Vikao je:

– Joe, čuješ li me? Zar te uhvatio?

– Joe još ne može sam odgovoriti – stigao je odgovor od Lina Tannera. – Još spava.

– Lew, odustajemo, zar ne? – oglasio se nakon nekog vremena Larry. – Idemo! Momak je jači. Ne možemo ga nadjačati. Idemo, Lew!

Umjesto odgovora stigla je potvrdna kletva. Lew je izišao iz svog zaklona s visoko podignutim rukama.

– Jesi li čuo, idemo! povikao je Tanneru.

– Dobro, nestanite! Nemojte ostati na ovoj zemlji. Nestanite s pašnjaka ranča-D. Ako se još jednom sretnemo tu ili u Pali-sadeu, neću vam više pružiti takvu priliku. Odjašite daleko, što dalje! Nestanite!

Čovjek kod bunara je krenuo. Njegov ortak iz kovačnice uputio se u istom smjeru. Išli su prema svojim konjima i morali su proći pored suše u kojoj su znali da je Shelley s njihovim predvodnikom.

– Čuješ li, plavooka vještico, – procijedio je Lew – taj čovjek može biti brz i pametan ali ne može pobijediti. Doći će dan osvete. Tada će se naći oči u oči s mnogo većim momkom nego što smo svi mi po redu. On ne može pobijediti!

Shelley Davenport na to nije odgovorila.

Nešto kasnije izišla je s koltom u ruci. Malo se udaljila od suše prateći pogledom ljude koji su se udaljavali. Nestali su iza stijena visokog grmlja i zatim se pojavili na konjima. Odjahali su.

Shelley i Lin su se pogledali, ispitivački i s poštovanjem istovremeno. Dobro su surađivali.

Zajedno su krenuli u sušu i odvezali zarobljenika. Nisu mu morali ništa reći, čuo je svaku izgovorenu riječ. Polako je ustao i prstima prešao preko čvoruge na glavi.

Pogledao je par ispred sebe i iskrivio lice u grimasu.

– Ti si strašno marljiv momak – rekao je Linu Tanneru. – pobijedili ste. Ali samo ovdje i sada. Čak i ako mi kao potučeni psi nestanemo iz ove

zemlje, nećete se riješiti Wessa Marshalla. Takvih kao što smo mi on ima na bacanje. Dobio je šest rančeva, dobit će i sedmi! Njegov žig je velika sedmica. U ovoj zemlji ne postoji zakon. Ako jednom i bude izabran šerif, bit će to sigurno čovjek Wessa Marshalla.

– Pričaš previše – oglasio se Lin. – Upravo mi je palo na um da ste me htjeli ubiti iz zasede. Bilo bi mi zadovoljstvo tresnuti te za rastanak po gubici. Hoćeš li?

– Nnnne! – zamucio je i polako se udaljio.

Gledali su za njim i krenuli do posljednjeg. Dolazio je k sebi. Dali su mu vremena i čak ga otpratili do bunara gdje se ošvježio i mokru maramu svezao oko glave. Pri tome je bolno ječao.

– To je bilo nepošteno, proketo kukavički i nepošteno – rekao je. – Jednostavno me oboriti odostraga ...

– Takav sam – prekinuo ga je Lin. – Žao mi je što nisam dozvolio da me ubijete po planu u unakrsnoj vatri. Pokvario sam vam cijelu igru. Bezobrazan sam koliko sam težak. Ali ako sad još jednom otvoriš usta i nešto kažeš, morat ću te svezati za konja jer više nećeš moći jahati kad napustiš ranč-D. Nestani!

Lin je to mislio ozbiljno jer mu je već svega bilo dosta. Više nije imao strpljenja i razumijevanja za te hulje. Ni on nije bio svetac, nego samo surov momak u divljoj zemlji.

Čovjek je to shvatio usprkos udarcu koji je dobio u glavu. Požurio je da nestane.

I njega su ispratili pogledima.

– Što sad? – upitala je Shelley.

– Kako bi bilo da doručujemo? – uzvratio je pitanjem.

– Imaš li još uopće hrane na ranču?

– Ne mnogo.

– Nakon doručka tvojim laganim kolima otići ćemo u Palisade i ja ću u razgovarati s Wessom Marshallom.

Njene plave oči su potamnjele.

Zbog čega? Wess Marshall želi dobiti ovaj ranč jer on na neki način zaokružuje njegovo područje. Želi i sva goveda. Šest rančeva je već dobio. Da se odmah poslije smrti Morga Davenporta nisam vratila ovamo, i ovaj ranč bio bi u njegovim rukama. Njegovi momci već žigošu sva goveda na pašnjacima ranča-D žigom velike sedmice. Vjeruješ li da će prekinuti svoj osvajački pohod ako s njim razgovaraš?

I njegove sive oči su potamnjele.

– Moram govoriti s njim. Moram mu reći da se više ne namjeravam natezati s njegovim plaćenim budalama i unajmljenim revolverašima, kao dosad, nego da ću ih ubiti ako nastavi. Razumiješ li, moramo mu reći da ću to učiniti. Moram ga upozoriti. Tek tad ću ga moći pobijediti.

Začudila se i morala je priznati da je bio drukčiji od većine njemu sličnih.

Uplašila se da je on previše pošten za ovaj pokvareni svijet koji je ovdje u Palisadeu najbolje predstavljao Wess Marshall.

Bio je to ništavni svijet u kojem se vlast dobivala nasiljem.

Mogućnost da se nasilje podijeli bilo je u pravu.

– Ako ga upozoriš, morat ćeš se uskoro boriti za svoj život. Ali ja ću ostati uz tebe.

* * *

Kad je sunce izišlo bili su na putu. Svog osedlanog konja je Lin odostraga privezao za kola. Prošli su i pored kampa Wessovih kauboja koji su žigosali goveda. Nikog nije bilo. Kamp je bio napušten. Izgleda da im se strašno žurilo. Tragovi su vodili do potoka, nestajali u njemu i postajali vidljivi na drugoj strani.

– Što je na drugoj strani? – upitao je Lin mirno.

– Jedan od šest rančeva – odgovorila je Shelley. – Pripadao je Randallovima. Pošto su Jeffa Randalla jedne noći pretukli namrtvo, pristao je na prodaju. Znam to od naseljenika koji žive na brežuljcima, tamo prieko. Upravo dolaze neki od njih. To su Pete Clayborne i Ollie Jackson.

Lin je kimnuo. Poznavao je već tu dvojicu koji su se kolima približavali. To su bila ona dva momka koja su htjela izvjesnu Rosy Mullen izvući iz saluna. Sreo ih je jučer na izvoru gdje su hladili kvrge na glavi.

Lin i Shelley su sad mogli opaziti da su im lica natekla i da su zelena i plava. Batine koje su dobili u salunu vidjele su se danas jasnije nego jučer.

Smješkali su se usprkos tome. Polako su tjeroali konje i zaustavili kola pored njihovih.

— Pa to je naš spasilac! — uzviknuo je Pete Clayborne. — Kako ste, gospodo Davenport? Mi idemo do potoka sjeći stupce za koral. Nešto moramo učiniti za farmu Rosy Mullen iz koje je njezin otac htio napraviti ranč. Imate li već jahače na platnoj listi, gospodo Davenport?

Niječno je odmahnula.

— Zna li rukovati lasom i bika oboriti s nogu? — upitao je Lin.

Kimnula su obojica.

— Vježbali smo tjednima — rekao je Ollie Jackson. — Sad smo donekle zadovoljni. Jednom to svaki kauboj mora naučiti, zar ne?

Lin se smješкао.

— Mi tražimo jahače — rekao je. — Dvadeset dolara uz hranu i spavanje. Gospoda Davenport izvrsno kuha. Razmislite! Rosy Mullen će sigurno još neko vrijeme ostati raditi u salunu. Razmislite!

— Hej, — brzo je odlučio Pete Clayborne, — sigurno želite ponovno osposobiti ranč-D? Wess Marshall će imati nešto protiv. Taj želi sva goveda u zemlji za sebe. Dosad je poštedito samo male farmere i doseljenike, jer ti ne polažu nikakva prava na stoku. Ali inače...

Zašutio je čudeći se njihovim namjerama.

Njegov prijatelj Ollie Jackson je mislio mnogo brže.

— Hej, zar se želite obračunati s Wessom Marshallom? — upitao je.

— Što ako je to proketo točno? — Lin Tanner je uzvratio pitanjem.

Šutjeli su. Zatim su kao po naredenju obojica podigla ruke i vršcima prstiju pažljivo dotakla svoja — natečena lica.

— Napokon i mi još imamo stare račune s Wessom Marshallom koje bi trebalo srediti — mrmljao je Pete Clayborne. — Prije nego što su nas izbacili iz saluna dao je svojim ljudima nalog da nas premlate. To im nije bilo teško, jer ste nas vi, gospodine, izbacili iz stroja. Morali bismo se ljutiti na vas. Ipak ste nam možda time spasili živote. U vezi s vašom poslovnom ponudom, još ćemo razmisliti. Gospodo Davenport...

Dotakli su svoje šešire na pozdrav i odvezli se.

I Lin i Shelley su nastavili vožnju.

— U ovoj zemlji sigurno ima još više ljudi koji nisu prijatelji Wessa Marshalla — rekao je Tanner zadovoljno. — On to zna. Zbog toga možda i neće uporno tražiti svađu s nama. Nadam se da će biti toliko pametan da je ne traži po svaku cijenu. On zna isto tako dobro kao i mi da ima neprijatelja.

* * *

Oko podneva stigli su na izvor gdje je Lin Tanner na putu za ranč-D sreo dvojicu premlaćenih momaka.

I ovaj put je netko bio na izvoru. Opazili su šarenog konja. Potom su ugledali i djevojku koja je čučala u sjeni grma.

Djevojka je imala raspuštenu svijetloplavu kosu i četkala ju gotovo svečanim pokretima. Lin Tanner ju je prepoz-

nao već po kosi. Bila je to Peggy Maryland koja je od obitelji Conestoga otišla u salun Wessa Marshalla, da bi tamo uz zvukove gitare pjevala za goste ili možda za novac radila i druge stvari.

Odmah ga je prepoznala i nasmješila se. Mahnula mu je.

– Zdravo, Line Tanneru, lijepo je da smo se ponovno sreli.

Lin Tanner je malo skrenuo kola s puta i zaustavio ih tik uz izvor.

– Da, lijepo je, Peggy, kako si?

Kimnula je žustro i stresla kosu unatrag na leđa. Bila je odjevena za jahanje. Imala je gotovo istu odjeću kao Shelley Davenport koja je sjedila u kolima pokraj Lina: jahaću suknu, čizme, košulju od flanela i prsluk.

– Dobro sam – rekla je.

Pogledala je Shelley Davenport i kimnula joj na pozdrav.

– Imaš lijepu susjedu u kolima. Jeste li zajedno?

Lin Tanner je kimnuo.

– Ako ste par, mogu otvoreno govoriti, zar ne?

– Kao s bratom i sestrom – potvrdio je Lin. Shelley je kimnula s izrazom sumnje u očima. Peggy Maryland bila je vrlo lijepa, a osim toga ona još nije znala u kakvoj vezi je ta lijepa djevojka s Linom Tannerom.

Peggy je na trenutak poginula glavu. Činilo se da nešto smišlja.

Kad je podigla glavu, pogled joj je bio čvrst i odlučan. Lice joj više nije bilo anđeosko i mlado. Sad se vidjelo da ima

dvadeset i sedam godina. Zacijelo nije više bila mlada djevojka. Bila je to žena koja poznaje život.

– Lin – rekla je – ti mi još nešto duguješ, meni i obitelji Conestoga. Ali oni više nisu ovdje. Mogu li te zamoliti za pomoć ako mi bude potrebna?

– Možeš. Protiv koga ti je potrebna pomoć, Peggy? Naslućuješ li možda nešto?

Podigla je ramena i lagano ih spustila.

– Otišla sam u spilju nekog lava – rekla je – da bih tamo našla svoju sreću. To mogu samo ako me taj lav prizna i poštuje i ako me ne baci u isti kavez s ostalim djevojkama. Moglo bi se dogoditi da poželim otići od njega a da me on ne pusti, jer... hoću reći iz bilo kog razloga pokušam spriječiti da odem. Hoćeš li me tada izvući, Line Tanneru?

– Pristajem na to, Peggy. Ali moram ti nešto reći, anđele moj. Ja sasvim sigurno nisam prijatelj Wessa Marshalla. Najvjerojatnije ću mu se uskoro i zamjeriti. Ne znam što očekuješ od njega, ali on ti to neće moći dati jer ću ga možda morati i ubiti.

Začudeno ga pogleda. Teško je gutala i napokon rekla:

– Dobro da to znam, Lin. Mislit ću na to. Znaš, zadovoljna sam i sretna u Palisadeu. Tamo sam kraljica. Svi me obožavaju. Ljubomorni su jedan na drugog, nikome ne smijem dati prednost. Wess Marshall me želi. Sad znam što moram učiniti. Dobro je, Lin, da smo se sreli. Mi smo prijatelji.

Nakon tih riječi prošetala je uokolo.

— Ovo je lijepo mjesto. Nakon noći provedene u salunu, potrebno mi je malo svježine i slobode.

Lin Tanner je kimnuo i krenuo.

— Mnogo sreće, Peggy — rekla je Shelley Davenport.

Tek kad su odmakli da ih Peggy više nije mogla čuti, upitala je:

— Lin, što joj ti duguješ?

— Najvjerojatnije svoj život. Nakon toga joj je ispričao kako su ga obitelj Conestoga i Peggy našli polumrtvog pokraj puta i njegovali ga dok nije ozdravio.

Kad je završio, Shelley je kimnula.

— A ti si muškarac — promrmljala je — koji uvijek podmiruje svoj dug. To je istovremeno tvoja snaga i slabost. Ovisi o tome kako na to gledaš.

— Vjerojatno je tako — mrmljao je.

VII

Odvezli su kola s konjima u staju, ručali u hotelu i otišli svako na svoju stranu.

Shelley Davenport je otišla u dućan. Na ranču su im prije svega bile potrebne zalihe hrane. Za sebe a i za Lina Tannera morala je kupiti donje rublje, košulje i slične stvari. Oboje su ovdje stigli s vrlo malo prtljage.

Razdvojili su se na trgu na kojem su nekad stajala kola obitelji Conestoga u kojima je proveo svoja prva četiri dana u ovom gradu.

— Budi oprezan, Lin — mrmljala je Shelley i moglo se opaziti da je s velikim naporom potiskivala strah. Znala je da ga ne može spriječiti. Ono što je Lin namjeravao učiniti bilo je jače od njega. Htjela mu je reći da je glupo biti pošten prema Wessu Marshallu. On će to smatrati slabošću.

Kad se htio okrenuti, još je brzo rekla: — Još nešto, Lin...

— Molim ljubavi? — rekao je to veselo kao da i nije imao tako težak zadatak pred sobom.

— Lin — od kojeg to imena dolazi?

— Linnehard — smijao se. — Zovem se Linnehard, Archibald, Todhunter Tanner. Imena su to mog oca i mojih djedova. Ali na mom grobu moraš samo napisati Lin Tanner.

Njegov smijeh je od posljednjih riječi napravio samo je-zivu šalu.

Tada je pošao prema salunu Wessa Marshalla.

— Linnehard Tanner, kakav si ti momak — mrmljala je Shelley.

To nije bilo pitanje. Ona je dobro znala kakav je on čovjek. Kad je mislila na svog Morga Davenporta koji je bio kockar, htio postati rančerom i proigrao svoj cijeli imetak u jednoj noći, razlike između ta dva muškarca bile su joj kristalno jasne.

Samo posljednji ostatak ponosa i odgovornosti je tada zadržao Morga Davenporta da ne preda ranč Wessu Marshallu bez borbe. Zbog toga je i bio ubijen. Ali Wessu Marshallu ni u jednom trenutku nije bio dorastao.

Lin Tanner jeste. Znala je to sa sigurnošću. Samo da nije prema svakom toliko iskren i pošten, mislila je gorko i ušla u dućan.

* * *

Kad je Lin Tanner ušao, u salunu je bilo vrlo malo gostiju.

Iza bara je stajao jedan jedini konobar. Bio je to onaj koji je njemu i Marshallu prilikom prvog posjeta natočio bourbon iz posebne boce. Kad je opazio Tannera, i sad je stavio tu posebnu bocu na tezgu.

— Dobio sam uputu — rekao je — da vam uvijek kad dodete natočim piće iz ove boce na račun kuće. Kad ga popijete, Marshall bi htio razgovarati s vama. Najavit ću vas, mogu li?

Lin je kimnuo. Prvoklasni viski iz Kentuckyja prija mu je nakon obilnog ručka.

Ispraznio je čašu u tri gutljaja. Kad ju je ispio, došao je konobar i pokazao na vrata koja su bila gotovo sakrivena ispod stepenica što su vodile na kat.

— Kroz ona vrata — rekao je — doći ćete do Marshalla.

Lin Tanner nije bio posebno iznenađen da je Wess Marshall čekao na njega. Bio je siguran da je Marshall sad znao mnogo više o njemu nego prvi put. Ušao je. Ne, nije pokucao na vrata. Jednostavno je ušao.

Prostorija je bila još raskošnije namještena nego salun. Lin Tanner je mogao misliti otkud Wessu Marshallu sve ove vrijedne stvari. U Meksiku su za vrijeme rata mnoge kuće bile zauzete i opljačkane. Cijele povorke sa skupocjenim

španjolskim pokućstvom prelazile su granicu.

Wess Marshall je sjedio za pisaćim stolom, pušio debelu cigaru i pokazao na kutiju pred sobom.

— Želite li i vi jednu? — upitao je.

Lin Tanner je kimnuo. Prišao je stolu i zapalio cigaru. Bile su to dobre kubanske cigare. One još doduše nisu bile poznate u svijetu kao cigare Havana ali su ovdje na jugu bile vrlo cijenjene.

Dvojica muškaraca su bila toliko blizu da su se mogla dohvatiti.

Nešto se događalo. Obojica su to osjećala. Kao da se njuškaju dvije zvijeri odmjeravajući prije sukoba svoje snage.

— Znam mnogo o vama, Tanner — rekao je napokon Wess Marshall kroz oblak dima. — Bili ste kapetan u teksaškoj brigadi. Jedan od mojih ljudi vas zna. Prilikom kapitulacije vodili ste puk na predaju koji se sastojao još samo od sedamnaest jahača.

Lin je kimnuo i gledao pri tom u Marshallove žutosmede oči.

— Najbolje bi bilo da odmah sve riješimo. Došao sam vam reći gdje su vaše granice.

— Oho, a gdje su, Tanner? — glas Wessa Marshalla bio je prijeteći.

— Granice ranča Davenport. I sva goveda na pašnjaku tog ranča. Od tih goveda pet stotina pripada meni. Prije godinu dana uplatili smo novac za njih koji je tada Morg Davenport izgubio kod vas. Kupili smo dakle ugovor za ta go-

veda. Tek kad sam došao u ovu zemlju, napala su me tri revolveraša. Moj ortak je kod kuće na našem pašnjaku ustrijeljen s leđa. Marshall, milostiv sam prema vama samo zato jer dvoumim da ste vi poslali ubojice. Ali...

— Sad je dosta — prekinuo ga je Wess Marshall i sklopio ruke kao za molitvu. — Dobro, Tanner — rekao je tada — govorit ćemo otvoreno. Uzeo sam ovu zemlju pod svoju vlast. Ni nju ni goveda ne namjeravam vratiti. Moji momci svakom govedu pale moj žig, žig sedmice. S tim će nastaviti i dalje. Tanner, vi ste bili junak u ratu. Znam i da ste vrlo brzi s koltom. Usprkos tome nemate nikakvih izgleda protiv moje vlasti u ovoj zemlji. Ako ste došli ovamo da osvetite smrt svog ortaka, nikad neće doći dan za osvetu, za vas nikad. Jeste li razumjeli?

Lin Tanner je kimnuo i mahnuo cigarom. Krenuo je prema vratima i okrenuo se još jednom.

— Nadam se — rekao je — da ćete još razmisliti. Ne želim biti osvetnik, sudac ili krvnik. Želim samo da ranč-D ostavite na miru i poštujete sve što mu pripada. Inače...

— Inače?! — Glas Wessa Marshalla dobio je onu oštrinu kojom čovjek odgovara na izazov.

Lin Tanner je lagano stresao glavom.

— Ne bih vodio rat protiv vaših jahača, Marshall.

— Došao bih do vas. To bismo nas dvojica sami rascistili, Marshall. Samo nas dvo-

jica. Nitko vam ne bi mogao doći u pomoć. Razumijete li?

— Vi ste budala, Line Tanneru. Dolazite ovdje poput ponosnog viteza. Rekli ste mi što ćete učiniti. Vjerujete da ćete me možda i zaplašiti. No ipak nemate nikakvih izgleda. Vi ste ludi, čovječe.

— Možda! Prije nego vas ubijem htio sam biti siguran da sam sve pokušao. Morao sam vam objasniti da nemate pravo iako bih ja imao razlog za osvetu. Morao sam vam pružiti posljednju priliku.

— Ne marim ja za to — smijao se Wess Marshall. — I još ću vam nešto reći, Tanner. Ako se do mraka ne izgubite iz ovog grada i ne odjašite iz ove zemlje, moji će ljudi započeti lov na vas. Protiv njih ne biste imali izgleda. Za nekoliko dolara nagrade mnogo revolveraša i lovaca na glave bi vam bilo za petama. Zemlja je puna momaka koji krađu konje i goveda. Oni bi uradili sve ne bi li dobili nagradu za nečiju glavu. Nestanite, Tanner!

Lin je bez riječi izišao. Bio je ogorčen.

Imao je dvije mogućnosti: boriti se ili nestati sa Shelley. U jednom trenutku je došao u iskušenje da sve napusti.

— Ne isplati se. Zašto bih preuzeo sve na sebe? Da bih osvetio svog ortaka? Ili zbog svog ponosa?

Sve je to bilo samo trenutak u njemu.

Tada je shvatio da bi bio progonjen čovjek kad bi odustao da ne ubije Wessa Marshalla.

Mogao je to već pokušati jer su bili sami u njegovoj radnoj sobi. Zašto to nije uradio?

Odgovor je već znao.

On je bio čovjek koji se uvijek držao pravila. Bila su to stara pravila poštenih boraca. Ne, on se uopće nije smatrao velikim borcem ali kad se radilo o borbi i ubijanju, uvijek se držao pravila.

Krenuo je prema izlazu. Zastao je pred dvostrukim pomičnim vratima. Cigara mu nije više prijala. Bacio ju je.

Pogledao je prema dućanu. Shelley je još morala biti unutra. Morala je izabrati i kupiti mnogo stvari. Pomislio je da bi mogao ući u dućan da joj pomogne i da si sam izabere dvije košulje, ali je odustao.

Htio je što brže iz grada. Zato je krenuo prema staji po kola i konje. Životinje su zacijelo odmorne i nahranjene bile spremne za povratak na ranč D.

Nije htio da prvi udarac bude njegov. Prepuštao ga je Wessu Marshallu i njegovim ljudima. Ali tada...

* * *

Ondak je prošlo pola sata i bilo je već popodne kad je pošao iz staje prema dućanu. Odostraga je vezao svog osedlanog konja. Bila je strašna vrućina. Gotovo da i nije vidio čovjeka na ulici. I psi su ležali u sjeni.

Iako je mir bio uobičajeni, imao je neki loš osjećaj. Činilo mu se da grad manje diše nego inače. Zaustavio se pred dućanom, skočio s kola i preko verande ušao u prodavaonicu.

Vlasnik dućana stajao je iza tezge.

Lin Tanner se ogledavao.

— Gdje je nestala — pitao je napokon.

— To se i ja pitam — odgovorio je trgovac. Bio je to mali, mršavi čovjek, ćelave glave. — Bio sam preko u skladištu i kad sam se vratio, mislio sam da je u pokrajnjoj prostoriji da bi s polica izabrala donje rublje, košulje od flanela i čarape. To je namjeravala uraditi. Otišao sam tamo tek nešto kasnije jer je nisam čuo. Stražnja vrata bila su otvorena. Zacijelo je izišla. Možda je otišla u toaletu koja je otraga u dvorištu. Ali nema je već prilično dugo.

Lin njegove posljednje riječi više nije slušao. Izišao je u dvorište i počeo zvati Shelley. Nije je pronašao. Na pozive mu nitko nije odgovorio.

Zastao je. Nije se mnogo nadao. Bio je siguran da je to djelo Wessa Marshalla. Shelley zacijelo nije otišla sama. Netko je došao po nju, dok je izabirala odjeću. Bila je to otmica.

Što sad? Stajao je teško dišući. Zakazao je. Vjerovao je da je Shelley sigurna u tom gradu, čak i kad taj grad pripada Wessu Marshallu. Nije je smio pustiti samu u dućan.

Wess Marshall je zadao svoj prvi udarac. Za to su mu vjerojatno bila dovoljna dva čovjeka. Sigurno me želi ucijeniti, mislio je Lin Tanner. Ili je to već rat? Želi li me kazniti? Želi li me uništiti na ovaj način? Zar je to njegova osveta?

Krenuo je k Wessu Marshallu. Bio je siguran da on već čeka u salunu. Možda će naći Shelley kod Wessa Marshalla u radnoj sobi. Možda je ovo samo bila opomena.

Išao je polako i djelovao gotovo mirno. Nitko nije mogao opaziti što se odigravalo u njemu.

Rat s Wessom Marshallom počeo je prije nego što je očekivao.

Došao je ovamo po pet stotina goveda. Nije došao zbog osvete. Kad se borio s trojicom revolveraša, nije mislio na osvetu. Ni sad nije mislio na nju. Znao je da će se boriti s Wessom Marshallom dok samo jedan od njih ne ostane na životu.

Od ljudi u ovom gradu nije mogao očekivati pomoć. Sigurno ni u daljoj okolini nije bilo nikoga tko bi stao na njegovu stranu. Mogao je možda samo računati na dva momka koji su bez straha od Wessa Marshalla došli u salun po Rosy Mullen.

Lin nije htio veliki rat. Protiv moći Wessa Marshalla nije imao dovoljno boraca. Borit će se s njim kao čovjek protiv čovjeka.

VIII

Bilo je kasno poslijepodne kad je ušao u salun. Već na vratima osjetio je da su ga čekali. Za ovo vrijeme dana u salunu je bilo dosta gostiju.

Zastao je trenutak pored vrata pričekavši da mu se oči naviknu na novo svjetlo. Salun još nije bio osvijetljen i u velikoj sobi za goste bilo je mnogo mračnije nego vani u sjeni kuća.

Nakon nekoliko sekundi oči su mu se privikle. Vidio ih je podijeljene u velikoj prostoriji.

Dva muškarca su prividno bila usredotočena na biljar. Tri momka sjedila su u kutu igrajući poker. Dvojica surovih lica uz piće su stajala za tezgom. Od dva poslužitelja iza nje, jednog je već poznavao. On je i sad stavio posebnu bocu bourbona pred Lina Tannera i kimnuo mu na pozdrav.

– Za vas je uvijek spremno jedno besplatno piće iz ove boce, naređenje poslodavca – rekao je i natočio.

– A gdje je on? – upitao je Lin Tanner otpivši gutljaj, baš kao da je običan gost koji zahvalno uživa u besplatnom viskiju.

– Sad nema vremena za razgovor – odgovorio je poslužitelj. – Svaki čovjek mora ponekad biti sam. Uskoro će doći večer i ovdje će početi pravi posao. Ako želite razgovarati s Marshallom morate se strpiti. Ovdje ima dosta zabave i zacijelo vam neće biti dosadno. Možete igrati biljar ili poker. Sad će početi i svirka na klaviru. Evo i prvih djevojaka. Bit će opet veselo sve do jutra. Tokom večeri doći će i Marshall.

Poslužiteljev glas bio je prijateljski sladak. Bilo je to čisto ruganje. U njegovim očima je Lin Tanner prepoznao surovost. Nije odgovorio, stajao je naslonjen na tezgu i okretao još gotovo punu čašu u ruci. Pritom je promatrao prisutne.

Svi su se pravili kao da nisu opazili njegov dolazak i kao da ga ni sad ne vide. Usprkos tome, on je znao da promatraju svaki njegov pokret.

Imao bi devet ljudi protiv sebe. Dvojicu ili trojicu bi još

možda mogao ustrijeliti prije nego što ga ostali izrešetaju.

Nije pomišljao na okršaj s tim ljutim čoporom koji je dobro podijeljen čekao na njega. Zacijelo je postojao drugi način. Prije svega morao je doprijeti do Wessa Marshalla. Nada Lina Tannera da mu je Wess Marshall samo htio pokazati svoju premoć i da će ga dočekati sa Shelley da bi mu je predao, pokazala se pogrešnom. I što sad? Osjećao se prilično glupo. Što je očekivao? Zar je vjerovao da će svojim koltom riješiti sve probleme i ugušiti svaki otpor?

Na trenutak je osjetio nemoć budale, ali samo na trenutak.

U međuvremenu se nešto dogodilo. Plesačice i zabavljačice su započinjale svoj svakodnevni posao. Dolazile su sa svih strana. Klavirist je zauzeo svoje mjesto i počeo svirati.

Istovremeno došli su i novi gosti. Tucet vozača tereta koji su se nakon obavljena posla ulogorili na izvorima ispred grada. Jedna od tih teških kola su stajala ispred dućana i morala biti istovarena do jutra.

Bili su žedni i gladni. Pri pogledu ne te momke, djevojke su počele veselo vriskati i požurile im u susret.

Jedna od djevojaka približavala se Linu Tanneru. Dolazila je smijući se i mameći ga. Poznavao ju je. Bila je to ona ista Rosy Mullen zbog koje su dva momka došla u salun. Oborio ih je tada i vjerojatno im time spasio živote. Prije toga ih je Rosy odbila i nazvala budalama.

Smijući objesila mu se oko vrata. Pritom je vikala:

— To je onaj veliki jaki, momak! Još se nisam ni zahvalila što je onu dvojicu odalamio poludim glavama. Ali sada...

Glas joj je odjednom postao sasvim tih. Približila je svoja usta njegovu uhu i počela šaputati.

Svatko tko je čuo njene prve glasne riječi mogao si je misliti što mu je šaptala. Zacijelo da mu želi zahvaliti nježnim zagrljajem u sobi na katu.

I on je očekivao slične riječi.

— Odveli su je preko granice u Rosaliju, u kuću Juanite Alvares. To je javna kuća.

Nakon tih riječi ugrizla ga je za uho.

Prije nego što je mogao nešto reći, prišao im je jedan vozač tereta.

— Hej, golubice, ti si kao stvorena za mene! — povikao je. — Ostavi tog mršavka i pobrini se za mene! Imam i mnogo novca. Dodi!

Uhvatio ju je za ruku i povukao za sobom.

— Imaš li nešto protiv? — otresao se na Lina Tannera. — Budi oprezan kod odgovora! Ja sam Jake Mulbarry, najjači čovjek na svim kolnim putovima.

— Vjerujem — odgovorio je Lin Tanner. — Zato i nemam ništa protiv. Zar bi ti na mom mjestu imao nešto protiv?

— Ne, prijatelju, — smijao se vozač. — Za ovo te častim jednim pićem. Natoči mu nešto na moj račun!

Posljednje riječi bile su upućene poslužitelju. Zatim je otišao s Rosy. Jednostavno ju je odvukao sa sobom. Rosy Mullen je preko ramena pogledala

Tannera. Kimnuo joj je. Bilo mu je teško ostati miran i glumiti ravnodušnost. Htio je izjuriti iz saluna, baciti se na konja i odjahati u smjeru granice, ali nije smio. Netko bi mogao doći na ideju da mu je Rosy šaputala na uho sasvim druge stvari. Nije mogao nestati samo tako, iako mu je gorilo tlo pod nogama. Ako im postane sumnjiv, brzo bi imao gonioce za petama. Rosy Mullen bi sigurno morala platiti svoju izdaju.

Prišao mu je poslužitelj.

– Vi uvijek nadete nekog – rekao je – tko će vas častiti.

– Popijte ga sami – odgovorio je Lin tobože ljutito. – Doći ću poslije kad Marshall bude imao vremena.

Nakon tih riječi otišao je kao čovjek kojem je dosta čekanja.

Siguran je da će ga netko pratiti ne bi li saznali kamo će odjahati. Mora ih nekako prevariti. Nije mogao samo tako poletjeti za Shelley Davenport i njenim otmičarima. Svi Marshallovi jahači pojurili bi za njim. Ako je htio osloboditi i spasiti Shelley, bit će mu u Rosaliji i bez njih dovoljno teško.

Vrijeme je odmicalo. Htio je što prije odjahati.

Znao je da bi mu nepromišljena brzina samo mogla upropastiti sve planove. Nije smio skretati pažnju na sebe. Htio je poletjeti k Shelley, a morao se praviti kao da misli da je ona još tu negdje u Palisade gdje je on traži i čeka njen povratak.

U cilju zavaravanja protivnika, najprije se vratio u dućan i rekao vlasniku.

– Ne mogu je pronaći. Morala bi biti u gradu. Ima li tu možda neke prijatelje ili poznanike kamo bi mogla otići?

U čovjekovim očima je odmah prepoznao onaj tupi pogled što ga obično imaju ljudi koji nešto znaju, a boje se odati tajnu. Imao je izraz čovjeka koji samog sebe nastoji uvjeriti da ga se sve to ništa ne tiče. Kao u nedoumici, raširio je ruke.

– Ne znam – rekao je – Mary Dibbs joj je bila prijateljica. Ima malu krojačku radnju pored hotela. Što ćemo s izabranom robom?

Pokazao je na stvari koje su ležale na tezgi i vreće na podu.

– Najprije ću vratiti kola i konje u staju – odgovorio je Lin oprezno. – Zatim ću potražiti Shelley Davenport. Ako sve bude predugo trajalo, večerat ćemo u restoranu prije nego što krenemo kući. Vidjet ćemo se poslije.

Izišao je iz dućana ostavljajući začuđenog vlasnika koji se pitao da li je taj čovjek zaista toliko glup, ili toliko pametan, što bi mu bilo draže.

Vlasnik dućana nije bio na strani Wessa Marshalla.

Strah je bio jedini razlog što nije bio iskren prema Tanneru.

Malo poslije u dućan je upao Marshallov čovjek.

– Što namjerava uraditi? – upitao je grubo.

– Traži dalje Shelley Davenport – odgovorio je vlasnik. – Vratit će kola i konje u staju i sigurno zakucati na sva vrata u gradu da bi pitao za nju. Kad je pronađe, najprije će zajedno večerati u restoranu.

Čovjek je zurio u njega.

— Zar je blesav? — upitao je. Trgovac je samo slegnuo ramenima. Svoje mišljenje je zadržao za sebe.

Marshallov čovjek je izišao. Kad je stigao u dvorište staje, došao mu je Lin Tanner u susret jašući na konju.

— Wess Marshall je pobijedio — rekao mu je. — Shvatio sam to i odlazim odavde. Reci mu to, momče!

Nakon tih riječi odjahao je prema sjeveru.

Čovjek je dugo gledao za njim. Jahač je ubrzo nestao među brežuljcima. Kao predznak s istoka se spuštao sumrak. Vidik je postao loš.

Wess Marshall je sve saslušao dvaput. Nepokretno je sjedio za pisaćim stolom i razmišljao.

Odjednom je skočio.

— Ta prokleta varalica! — rekao je. — Čovjek njegove vrste se ne predaje tako lako. Još manje bježi podvijena repa. Ali što će uraditi? Jedino ako vjeruje da se Shelley Davenport prestrašila i sama pobjegla iz grada, mogao bi i on odustati. Ali ako misli da je ona kod nas, doći će po nju čim se smrači. Čekat ćemo ga.

— Zamislio se. — Postoji naravno — promrmljao je zatim — i treća mogućnost. A ta je da on zna gdje je Shelley Davenport. Možda je krenuo na sjever samo da nam zamaže oči i prije ili kasnije će skrenuti prema Rosaliji. Ali od koga je mogao saznati kuda mora jahati da bi je pronašao?

Njegov čovjek je umjesto odgovora zakimao.

— To ne može znati — rekao je uvjeren. — Bježi jer vidi da je unaprijed izgubio.

— Ali ako zna želi nas previriti? — Marshall je bio uporan. — Za svaku sigurnost ću poslati jednog jahača u Rosaliju Juaniti Alvares i poručiti joj da njeni prijatelji pripaze na čovjeka kakav je on. Tanner jaše vranca s ožiljkom. Lako će ga prepoznati. Poslat ćemo Pedra Coronada. Sredi to, Meredieh.

— U redu — rekao je čovjek i žurno nestao.

Wess Marshall je još neko vrijeme sjedio za pisaćim stolom i razmišljao. S koje god da je strane promatrao stvar, bio je uvjeren da će sada biti sve u najboljem redu.

Shelley Davenport je nestala i više se nikad neće vratiti u Palisade. Zemlja sedam rančeva je pripadala njemu. Njegov žig sedmice postat će znak veličine i moći.

Ipak taj Lin Tanner je imao tri mogućnosti. Ako je pobjegao i više se ne vrati, spasio si je život. Ako je nekako saznao gdje je Shelley Davenport i krenuo da je oslobodi, jaše u klopku. Ako se još jednom pojavi na pašnjacima ranča sedam, započet će lov na njega.

Sve je bilo u redu, Wess Marshall se više ni za što nije morao brinuti. Uskoro će skupiti svoje prvo veliko stado i potjerati ga u Kansas. Novac koji će dobiti, bit će njegov kapital za razvijanje sve veće moći. Postat će prvi čovjek u zemlji zapadno od Pecos.

Ustao je da bi se divio Peggy Maryland. Uskoro je morao početi njen prvi nastup.

Uvijek kad je mislio na Peggy Maryland, morao se čuditi promjeni koju je uočio kod nje. U početku je mislio da je glupača s andeoskim licem, djevojka koju čovjek smaže i zaboravi. Ali ona je bila pametnija i drugačija od svih ostalih u njegovoj kući. I bila je poželjnija nego sve zajedno.

Dok je na pozornici tobože nevino pjevala svoje zapaljive pjesme, izluđivala je svakog muškarca, svakog, pa i Wessa Marshalla. To mu nije odgovaralo, mislio je Wess Još nikad nije morao ni jednu ženu moliti za nježnost. Ali sada...

Naravno bilo bi mu lako dobiti je prijevarom. Morao bi je napiti i ona ne bi znala što se događa s njom. To je bilo nešto što njegov ponos nije mogao dozvoliti. Htio je da ga ona voli kao Wessa Marshalla, kao čovjeka kakav je i bio. Znao je da će morati mnogo učiniti da bi je osvojio. Svaka pomisao na nju na njega je djelovala kao slatki otrov.

IX

Čim je pala noć. Lin je napravio luk ka istoku i napokon skrenuo na jug. Južno je bila granica koju je činio Rio Grande.

Pedesetak kilometara sjeverno od velikog koljena rijeke i petnaestak kilometara prema unutrašnjosti zemlje, ležao je grad Rosalia.

Poznavao ga je. Već je ranije bio tamo kad je slijedio konjokradice. Poznavao je čak i javnu kuću Juanite Alvares.

Bila je zacijelo najuglednija svoje vrste s onu stranu Ria Grande i oduvijek je bila na dobru glasu. Generali, moćni vlasnici hacijendi, vlasnici rudnika, uspješni banditi i uticajni političari bili su njeni stalni gosti.

Juanita Alvares je primala svakog, ako je poštivao pravila i imao dovoljno novaca.

Ako nije? Surovi momci Juanite Alvares nisu imali milosti prema ljudima koji bi je na bilo koji način naljutili.

Iza Lina koji je jahao kroz zvjezdanu noć, nizao se kilometar za kilometrom. Jahao je podalje od kolnog puta, neprestano s licem Shelley Davenport pred sobom.

Bili su par, morao joj je pomoći i to brzo.

Znao je da Juanita Alvares nema milosti prema novim djevojkama. Njima je bilo dobro kod nje. Dobivale su lijepe haljine, dobru hranu, mogle su se njegovati. Imale su i priliku za duhovne užitke. U kući je postojala knjižnica, raznovrsni muzički instrumenti, a poneke neuglađene djevojke Juanita Alvares je podučavala lijepom ponašanju.

Od djevojaka je tražila da se brinu za goste poput robinja i ispunjavaju im svaku želju. Svaku! Tu je Juanita Alvares bila neumoljiva i ponašala se kao despot iz srednjeg vijeka. Tražila je disciplinu i potpunu potčinjenost.

Dosad je uspjela ukrotiti i najdivljiju djevojku. Lin Tanner je dobro znao što prijeti Shelley Davenport.

Dok je jahao i mislio o svemu, pitao se i što povezuje Wessa Marshalla s Juanitom Alvares. Nečeg je tu moralo biti. Inače ne bi dao odvesti Shelley k njoj. Marshall je morao biti potpuno siguran da je tim potezom zauvijek maknuo Shelley s puta. Nisu li njih dvoje bili ortaci?

Wess Marshall je potrošio hrpu novca za preuzimanje šest rančeva i za plaćanje jahača što su sad radili za njega. Ti troškovi su zacijelo bili veći od prihoda saluna. Dosad nije ni uspio skupiti stado goveda i prodati ga u Kansasu. Morao je imati ortaka ili osobu koja bi mu davala kredit.

Juanita Alvares bila je poznata po tome da rado i dobro ulaže svoj novac u Pecosu, sjeverno od Rio Grande. Jednog dana se moglo dogoditi da mora bježati iz Rosaliije i Meksika. U poslu kojim se bavila često se događalo da tlo pod nogama postane prevruće.

Lin Tanner se nije mogao osloboditi tih misli i ne bi ga začudilo kad bi se njegove pretpostavke pokazale ispravnima.

Jahao je cijelu noć i pitao se kako li su odveli Shelley. Kolima? Ili je morala jahati? U svakom slučaju bio je to prokleta dug put. Pred samo jutro Tanner je osjetio da ga napušta snaga.

Kad se sunce popelo naviše i protjeralo hladnu noć, stao je, sjahao i ispružio se na tlu. Opuštio se i uskoro osjetio kako umor kao olovo prolazi njegovim tijelom, kako postaje sve težim i težim i zbog toga kao kamen pada u dubinu.

Probudio se tek kad ga je sunce počelo nemilosrdno peći. Ustao je i neko vrijeme razgibavao ukočene udove. Bio je gladan. Pri sebi nije imao ama baš ništa za jelo. Uzjahao je i nastavio put. Sat kasnije stigao je do Rio Grande.

Rijeka je bila muljevita. Pokušati preplivati je bilo preopasno. Postojala je jedna podrugljiva izreka o Rio Grande: pregust, da bi ga se moglo piti i prerijedak za oranje.

Do nekoliko malih sela s obje strane rijeke moglo se doći skelom. Jedna se nalazila i na kraju kolnog puta koji se nastavljao na drugoj strani rijeke.

Lin je mogao birati: preplivati Rio Grande ili jahati do nekog sela i poslužiti se skelom.

Izabrao je prvu mogućnost. Čim je potjerao konja niz blatni nasip, životinja je potonula do trbuha u mulj i imao je poteškoća okrenuti je i izjahati na suho.

Tiho je prokleo iako mu to nije moglo pomoći. Stvar je bila jasna. U tom mulju jahač će s konjem potonuti prije nego što životinja dođe do dovoljno duboke vode u kojoj bi mogla plivati.

Jahao je duž obale, pokušao još dva puta na drugim mjestima, ali bez uspjeha.

Morao je pronaći neku skelu. Osjetio je nezadovoljstvo u sebi koje je raslo. Znao je koliko je to bilo opasno. Ako je Wess Marshall njegov nestanak iz Palisade ispravno protumačio, zacijelo se potrudio da ga na putu u Rosaliju dočekaju njegovi ljudi.

Ipak je morao prijeći Rio Grande. Rijeka je kod plime često mijenjala svoj tok i pomicala granicu između Meksika i Sjedinjenih Država i njihovih teritorija. Sama rijeka činila je granicu. Mnogo puta su sela na drugoj strani bila teritorij Sjedinjenih Država, a s ove strane pak meksički.

Rio Grande je neprekidno izbacivao velike količine mulja. Moglo ga se prijeći samo na nekoliko mjesta koja nisu bila na ovom području.

Krenuo je prema najbližoj skeli.

* * *

Bilo je podne kad je stigao do glavnog kolnog puta a time i do skele. S ove strane nalazilo se nekoliko koliba od blata, straćara i korala.

Velika skela je mogla primiti dvojica kola sa po osam mazgi. Bila je vezana za čelično užice koje je bilo razapeto od jedne do druge obale. Ono se namotalo na velike kolutove silom magaraca koji su hodali u krug.

Prije je stajala samo jedna straćara što je goniču magaraca služila kao smještaj.

Došavši do obale, Lin Tanner je vidio nekoliko ljudi pod zasjenjenim krovom verande najveće kolibe. Tu je istovremeno bila i gostionica. Sjedili su i ručali. Mirisalo je na svježe pečenje i on je osjetio glad.

Iz sedla je promatrao ljude pred sobom. Tri muškarca i dvije žene, očito ljudi koji su radili na skeli. Dvoje djece je s odraslima sjedilo za stolom. Svi oni bili su meksikanskog porijekla.

Jedan od ljudi, bio je to najstariji čovjek s velikim brkovima, podigao je ruku s vilicom da bi skrenuo pažnju na sebe. Zatim je počeo govoriti punim ustima.

— Ako vam se žuri — obratio se Tanneru — možemo vas prevesti odmah, ali to će vas stajati četiri dolara. Mogli biste najprije ručati. Pečenje i krumpir sa salatama stoji samo pola dolara. Ako u međuvremenu netko dođe, dijelit ćete cijenu prijevoza s njim.

Lin Tanner je brzo odlučio. Bio je gladan i nije znao da li će na drugoj strani uopće dobiti nešto za jelo. Sjahao je, privezao konja i stupio na verandu. Dotaknuo je šešir u znak pozdrava. Jedna od žena je ustala i donijela mu tanjur i čašu crnog vina.

Dok je ručao, skelari su ga znatiželjno promatrali, pokušavajući ga ocijeniti. Znao je da su ga smatrali gringom. Ali bili su zacijelo neutralni. Živjeli su s ove strane.

Cijelo vrijeme gotovo da i nisu razgovarali.

— Prije nekoliko sati — počeo je mirno Lin Tanner — morala je ovuda proći jedna crnokosa žena u pratnji nekoliko jahača, zar ne?

Oprezno su ga promatrali.

— To je bila žena? — rekao je zatim najstariji skelar s brkovima. — Meni je izgledala kao lijepa i još vrlo mlada djevojka. Imala je crnu kosu, plave oči i sunčane pjege na nosu. Došla je s dva jahača i bila vrlo iscrpljena od dugog jahanja. Rekao sam joj da bi se najprije ovdje mogla odmoriti.

Nije mi odgovorila. Jedan od njenih pratilaca mi je grubo dobacio da gledam svoja posla.

— Kad je to bilo? — upitao je Lin Tanner.

— U zoru.

Lin je kimnuo. Zadubio se u jelo pred sobom. Više nije bio gladan i jeo je gotovo nagon-ski, dok mu je mozak grozničavo radio.

Ustao je, uputio ućtivi kom-pliment kuharicama, stavio pet dolara na stol i okrenuo se starom skelaru.

— Možemo li? — upitao je.

Trojica muškaraca su ustala bez riječi. Jedan je pažljivo oslobodio uže i tri puta pozvonio. Druga dvojica su s Tannerom pošla na skelu. Iza sebe je vodio konja. Zvono je zazvonilo još dva puta i skela se pokrenula.

— Je li došao još netko nakon dvojice jahača i plavooke žene? — upitao je Lin starog čovjeka.

Starac ga je ozbiljno promatrao. Nosnice su mu lagano počele podrhtavati kao da je osjetio nešto što ga je zabrinulo. Jedno vrijeme je izdržao Tannerov pogled.

— Vi ste drukčiji od većine gringa — rekao je zatim. — Danas smo već prevezli nekoliko jahača i kola na drugu stranu, ali mogu misliti na koga se odnosi vaše pitanje.

— Na koga?

— Došao je jedan čovjek iz Palisade. Vodio je i rezervnog konja. Žurio se. Zacijelo je putem izmjenjivao konje. I on nas je pitao za plavooku ženu i njezine pratioce. Taj čovjek se zove Pedro Coronado. Radi u

Palisadi za nekog moćnog čovjeka. Ranije je radio u Rosaliji za jednu ženu, koja tamo...

— Juanita Alvares — prekinuo ga je Lin.

Skelar je kimnuo. Zatim se okrenuo svom poslu, počeo nekom mašću premazivati kolature i uže koje je držalo skelu.

Rio Grande je ovdje bio širok preko pedeset metara. Lin je nestrpljivo promatrao obalu pred sobom kojoj su se polako približavali.

Sve mu je bilo jasno. Wess Marshall je imao u vidu sve mogućnosti koje su bile povezane s njegovim nestankom iz Palisade. Poslao je jahača Juaniti Alvares, čovjeka koji je već ranije radio za nju a sad za njega. Ovo posljednje je samo potvrđivalo njegovu tvrdnju da su između Juanite Alvares i Wessa Marshalla postojale važne povezanosti.

Možda je Tanner i pogriješio što nije jahao što je brže bilo moguće. Držao se dalje od kolnih putova i čak se duže vrijeme odmarao. Ali brzi jahač s dva konja bi ga ipak uspio preteći.

Kimnuvši zahvalno skelaru, napustio je skelu.

Opazio je da mu skelar nešto želi reći ali oklijeva, kao da nije siguran da je baš pametno to što čini.

Zaustavio je konja.

— Zahvalan sam vam na pomoći — rekao je — jer ta je plavooka žena oteta. Moram je osloboditi.

— To je vaša žena?

— Da. Što biste vi učinili da vam otmu ženu?

Skelar je s mukom gutao pljuvačku. Mladi čovjek mu je prišao i nešto mu šapnuo. Obojica su zatim pogledala Tannera.

— Mi ovdje živimo mirno — rekao je stariji — jer smo sasvim neutralni. Ipak nešto ću vam otkriti. Kilometar niže naići ćete na dvije stijene na obali. Tamo možete ući u vodu i nećete potonuti u mulju prije nego što sa životinjom dospijete do vode, dovoljno duboke za plivanje. Točno između stijena ravno u vodu. U trku! Samo tako ćete uspjeti. I ako vam životinja nije preumorna, izići će na ovoj strani na čvrsto tlo. Razumijete li?

— Da — odgovorio je Lin. — Pomogli ste mi kao najboljem prijatelju. Ja ću zato pomoći jednom drugom čovjeku koji...

— Jednom Meksikancu — rekao je brzo skelar. — Njima je često potrebna pomoć s onu stranu Rio Grande.

Lin je kimnuo. Znao je koliko je Meksikancima bilo teško među Amerikancima.

Odjahao je na jug. Sada se držao kolnog puta koji će ga dovesti u Rosaliju.

X

Bio je još daleko do Rosaliije, ali nije bio tako umoran kao prethodne noći. Odmor sa skelarima i dobar ručak zacijelo su mu vratili izgubljenu snagu. Jednom je sreo karavanu koja je skretala k skeli, drugi put stado goveda s desetak jahača. Prošao je pored dva sela čiji su stanovnici radili u poljima na poslijepodnevnom suncu.

Nakon dvadesetak kilometara neprekidnog jahanja, kolni put se sužavao u mračni stjenoviti prolaz. Desno su bile ruševine stare crkve kakve su tada gradili Španjolci uz pomoć robova. Sada je sve bilo propalo i napušteno.

Ali na izvoru koji je punio veliko stjenovito udubljenje, opazio je dva jahača. Izišli su iz ruševina i zadržali se na izvoru pored kojeg je morao proći. Morao je napojiti konja gotovo skapalog od žeđi.

Znao je da su ta dvojica čekala njega.

Taj Pedro Coronado je morao jahati tako brzo kao sam vrag u ljudskoj spodobi. Dva jahača koja mu je poslao u susret zacijelo su bili opasni revolveraši.

Možda ih je još nekoliko čekalo u zasjedi?

Ogledao se, ali nadaleko nije vidio ništa. I djelovali su toliko sigurno kao da im nije ni potrebna pomoć sa strane. Imali su punokrvne konje kakvi se u Teksasu sigurno nisu mogli nabaviti za manje od tri stotine dolara. Bili su odjeveni kao bogati vlasnici hacijendi. Sve na njima pa i sedla, bilo je vrlo skupo. Obojica su nosila po dva revolvera sa skupocjenim dršcima u čiju se točnost zacijelo nije moralo sumnjati. Na srebrnim mamuzama zveckali su zvončići. Čuo je to dok su tjerali konje, približavajući mu se.

— Ti si Lin Tanner kojeg čekamo, zar ne? — upitao je jedan od njih.

— Jesam — odgovorio je jednostavno.

— Znamo što hoćeš, ali od toga neće biti ništa. Uvjerit ćemo te u ove riječi. Ako te ubijemo, svaki od nas dobit će po stotinu srebrnih pesosa.

Lin je kimnuo.

— Iskreni ste i otvoreni u svakom slučaju — rekao je. — Ili vam samo vaš ponos dozvoljava iskrenost kao glupost?

— Možeš početi — promrm-ljao je jedan bez upozorenja.

Lin je počeo pucati prije nego što su te riječi i bile izgovorene.

Gledao ih je dok su se valjali po zemlji zaprepašteno. Revolvere nisu ni izvukli iz korica.

Čim su se oporavili od užasa, sjeli su i promatrali ga. Tek sad su shvatili da su ga potcijenili.

— Bili ste poštteni — rekao je Lin Tanner nakon zasluženog predaha — a to vam govori u prilog. Vaša je nezgoda što brže reagiram od normalnih ljudi. To niste mogli znati. Uzet ću sa sobom vaše konje jer će mi biti potrebni. Sjetite se da ste me htjeli ubiti. Bili biste mrtvi da sam to htio. Za vas ne znači ništa izgubiti dva konja, zar ne?

Zurili su u njega i napokon kimnuli. Jedan je kao dijete čvrsto držao desnu ruku na prsima. Drugi je obim rukama pritiskao rebra. Krv im je kapala iz rana. Tanner je znao da ni jedan od njih neće umrijeti. Bili su na samom izvoru i mogli su si maramama i košuljama povezati rane. Do Rosalije nije bilo više od tri kilometra. Poslije odmora polako će tu udaljenost prijeći pješice. I pored sve gluposti bila su to dva kršna momka.

— Vi ste predobri prema nama — rekao je jedan promuklo. — Mogli ste nas i ubiti. Ali uzeli ste nam naš ponos. Možda bi bilo bolje da smo mrtvi.

— I ja ću jednog dana naići na bržeg od sebe koji će me pobijediti — rekao je Lin Tanner tresući glavom. — Bilo bi možda bolje za vas da ubuduće ne živite od kolta. Počnite nešto drugo. I ja sam to učinio.

Poveo je konje i nestao među stijenama.

Dva neslavna meksička revolveraša i dalje su kukala i proklinjala svoju sudbinu.

— Pedro Hermendes, — rekao je zatim jedan — do danas smo bili veliki i nepobjedivi. Mislim, da smo u stvari samo bili dobri obmanjivači. Možda bismo zaista morali početi nešto drugo.

— Naši divni konji — ječao je drugi. — Naša skupocjena sedla. Izgubili smo sve što smo imali. Reci mi, kako ćemo uspjeti bez koltova! Kakva će nam biti budućnost? Zacijelo više nećemo naići na ovakvog umjetnika koji će s nama postupati kao vuk s jarićima.

Njegov prijatelj je u nevjerici zakimao.

— Pitanje je da li ćemo nakon ovog neuspjeha moći uspješno obmanjivati! Mi smo ti koji su ovaj put izgubili hrabrost i samopoštovanje. Kažem ti, Pedro Hermendes, odsad ćemo biti neodlučniji nego ikad. Da je to tako, osjetit će i naši protivnici. S nama je gotovo. Odsad ćemo moći samo pucati iz zasjede. Možeš li to? Želiš li to?

Na to pitanje nije dobio odgovor.

* * *

Kad je Lin ugledao Rosaliju, već je pala noć. U daljini je vidio samo svjetla. Pokušao se prisjetiti položaja grada. Pozvao je sjećanje u pomoć. Prošlo je već šest ili sedam godina otkako je bio ovdje.

Što se sve moglo promijeniti odonda?

Vidljivost je prelazila kilometre. Samo mjesec je bacao sjenu svega što je stršalo uvis.

Skrenuo je s kolnog puta prema udaljenoj grupi stijenja i u njenoj sjeni privezao oba oteta konja.

Sad je pred njim bio najvažniji dio posla. Njegov kolt je već odavno bio pun. Znao je da se na svoje oružje mora potpuno osloniti. U gradu kojem se približavao, kolt je bio njegov jedini prijatelj.

Nešto prije prvih kuća i koliba na ulazu u grad, uski je put skretao u kolnu ulicu. Tu su ga sustigli jahači. Bjeso- mučno su tjeroali konje vičući iz sveg glasa. Vjerojatno se radilo o okladi tko će od njih prvi stići do bara. Skrenuli su samo nekoliko metara ispred Lina na kolnoj ulici u smjeru grada, tjerajući ga da udahne mnogo prašine. Njemu je to dobro došlo. Natjerao je i on svog konja u galop. Izgledalo je kao da je on posljednji jahač te lude grupe.

Prašina se dizala među kućama. Bio je siguran da ni kome neće upasti u oči. Bilo bi drukčije da je došao sam. Znao je da u takav grad nitko ne

može ući neopažen. Svaki udarac kopita pozivao je ljude na prozore ili na otvorena kućna vrata. Na verandama su se u stolicama za ljuljanje podizale glave. Još je mnogo ljudi bilo na ulici i u lokalima. Čak su i neki dućani bili otvoreni. Grad još nije spavao.

Lin je poznavao put. Skrenuo je u drugu poprečnu ulicu udesno i jahao do njenog kraja. Mali trg na kome se našao bio je osvijetljen dvjema svjetiljkama.

Na zapadnoj strani trga stajala je velika kuća s nekoliko sporednih zgrada. Djelovala je otmjeno, kao prebivalište ljudi duboka džepa. Ipak je crvena svjetiljka pred njenim ulazom govorila sve.

Tanner nije okolišao. Zastao je, sjahao i zavezao konja. Odněkud se pojavio mali Meksikanac.

— Ako ostajete dulje, pobri-
nut ću se za vašeg konja. —
rekao je — Sigurno ste dugo
jahali. Mi ispunjavamo sve že-
lje naših gostiju.

— Vjerujem — odgovorio je
Lin. — Ali moj posjet će trajati
vrlo kratko. Imam vrlo važnu
poruku za gospodu Alvares.

Zakucao je na vrata.

— Imate li preporuku? —
upitao je mišićavi Crnac koji
se pojavio na vratima.

— Gospoda Alvares i ja smo
stari znanci — odgovorio je
Lin. — Tada vas još nije bilo.
Najbolja preporuka je sama
gospoda, gospodine Black.

Crnac se maknuo s vrata.

— Ime mi nije Black, nego
George Washington — rekao
je ponosno. — I ako ste me sla-

gali, neću s vama postupati kao s gospodinom. Je li to jasno?

— Sasvim, gospodine Washington — promumljao je ozbiljno Lin kojeg to ime nije začudilo. Previše je dobro znao da su nekadašnji robovi ili već njihovi preci rado uzimali slavna imena bez želje da se i u slobodnom svijetu zovu Bosambo, Lumobo ili tome slično.

Prošao je ulaznu dvoranu i ušao u sobu za goste. U njoj se desetak muških gostiju psihički pripremalo za usluge lijepih djevojaka što su slijedile. Najprije je na redu bilo piće, časkanje i ples.

Sve je djelovalo vrlo ugodno, ozbiljno, na nivou, gotovo lijepo. Opazio je jednu debelu ženu koja je krenula k njemu. Imala je ogromno tijelo, ali lijepu glavu pravilnih srta lica.

Nasmijao joj se. Gledala ga je ispitivački i vidio je da ga se počinje prisjećati.

Gotovo da i nije ostarjela. Sedam minulih godina nisu ostavile traga. Samo je kosa postala sijeda i tijelo još teže nego što je bilo prije.

— Mi se znamo, zar ne? Sjećate li se? Prošlo je gotovo sedam godina — rekao je pristojno i skinuo šešir.

Imala je divne zelene oči i duge trepavice. Sada ih je zatvorila sjetivši se davnih dana. Njena živa i puna usta pretvorila su se u crtu.

Otvorila je oči i kimnula.

— Da, dobro vas se sjećam. Došli ste s prijateljem u moju kuću, ubili tri gosta i...

— Konjokradice, koje su nam ubile ortaka i pokrale naše konje — ispravio ju je.

— Meni su svi gosti jednaki — rekla je suho. — Šteta koju ste tada uradili bila je golema. Jeste li sad došli da je nadoknadite?

Prodorno ju je gledao. Mogao joj je reći da je tada napravila dobar posao. Tri konjokradice su sav svoj novac ostavile u toj kući. Kao dodatak zadržala je i njihove konje i svu opremu.

— Gospodo — rekao je — nadam se da ćemo se nagoditi mirnim putem. Ja sam čovjek iz Palisade. Vaši revolveraši me nisu mogli zadržati. Oni su i tako samo veliki obmanjivači. Došao sam po ženu koju vam je poslao Wess Marshall. Gdje je ona?

Juanita Alvares je nepokretno stajala na svom mjestu. Bila je bijesna.

— Vi ste vrag od čovjeka — promrmrljala je napokon. — Ne, ne bih htjela da se ovdje ponovi vaš briljantan nastup od prije sedam godina. Naredit ću da vam dovedu ženu. Možete je povesti sa sobom i...

Lin je smijući se zakimao.

Nekoliko muških gostiju a i djevojaka, gledalo je prema njima. U njihovim očima je mogao pročitati radoznalost. Očito su opazili da on nije željan provoda kao ostali gosti ove kuće.

— Idemo zajedno po ženu iz Palisade — rekao je naoko prijateljski.

Ipak je ona gledajući u njegove oči prepoznala hladnu surovost u njima. Sjetila se pakla od prije sedam godina.

Mislila je: da sam znala da je on taj čovjek iz Palisade, ne

bih mu poslala samo dva revol-
veraša u susret nego bar dva-
desetak. Dočekali bi ga u zas-
jedi...

Misli joj je prekinuo Tanne-
rov glas:

— Idemo, gospodo, idemo!
Smiješite se kao da sam vam
najbolji prijatelj. Inače...

— Idemo — napokon se odlu-
čila. — Dodite!

Okrenula se sa smiješkom
na usnama, pošla pred njim
prema stepenicama i s napo-
rom se počela uspinjati. Brzo
ju je sustigao i kavalirski joj
ponudio ruku. Ona ju je i prih-
vatila.

— Ja sam stara, bolesna
žena — rekla je dašćući. —
Kad se ne bih morala brinuti
za svoje dobre djevojčice,
davno bih započela sasvim
drugi život.

— Sigurno — upao je Lin —
prije u Teksasu na nekom
velikom ranču, koji je Wess
Marshall pridobio vašim nov-
cem i svojim banditima. Samo
još ranč-Davenport nije dobio,
niti će ga dobiti.

Na to nije ništa rekla. U me-
đuvremenu su sa stepenica
skrenuli udesno, prešli du-
gački hodnik i stigli do nje-
gova kraja. Otvorivši jedna
vrata, Juanita Alvares se htjela
jednostavno okrenuti i otići.

— Ostanite ovdje! Udite! —
Lin ju je pred sobom ugurao u
sobu.

Unutra je gorilo svjetlo. Na
krevetu je ležala Shelley Daven-
port. Bila je još obučena, čak je
još imala jahaće čizme na no-
gama. Ležala je tu potpuno
iscrpljena od dugog jahanja
koje ju je sigurno moralo go-
tovo slomiti.

— Najbolje će biti, da joj ope-
rete lice — Lin je pokazao na
vrč s vodom. — Tako će se naj-
prije probuditi.

Gledala ga je razrogačenih
očiju. Osjećao je njezinu
mržnju i vrući dah. Uzvratio je
pogledom u kojem nije bilo mi-
losti.

Ponovno se sjetila kakvu je
pustoš posljednji put ostavio
za sobom. Prije nego što na
njeга nahuška svoje momke,
morat će ga pustiti da ode. Put
za Palisade je dug. To je dobro
znala. Zato je poslušno krenula
po vodu.

XI

Shelley Davenport se polako
budila. Njena iscrpljenost je
bila tolika da joj nekoliko sati
sna nije moglo biti dovoljno.
Polako se počela svega prisje-
ćati i odjednom je znala što se
dogodilo. Naglo se uspravila i
pri tom potihlo vrisnula. Vid-
jela je debelu ženu pored sebe
i tek zatim Lina, koji se pog-
nuo k njoj.

— Ustani, Shelley, — rekao
je — idemo kući! Došao sam,
Shelley. Ne moraš se više ni-
čega bojati. Moramo poći. Od-
mah!

Trljala je oči kao da im ne
vjeruje. Pokušala je ustati i uz
bolan vrisak opet pala natrag
na krevet. Bila je ukočena i
zgrčena. Nakon tolikog jaha-
nja svaki pokret je izazivao
strašnu bol. Za odmor više nije
bilo vremena.

— Moraš uspjeti, Shelley —
rekao je žaleći je. Zatim je nje-
gov glas postao surov. — Čuješ

li, Shelley, moraš uspjeti! Moramo preko Rio Grande i natrag. Ustani!

Ječala je od boli, ali je ustala. Njen pogled se zaustavio na Juaniti Alvares.

— Kakva ste mi vi žena — promrmljala je.

— Kod mene ti ne bi bilo loše — smiješila se Juanita Alvares. — Postalo bi ti i zabavno tim bikovima izvlačiti pesose i dolare iz džepova. Jednog lijepog dana bi skupila veliko bogatstvo i mogla kupiti dućan u gradu. Sve moje djevojke nađu svoju sreću. Moraju samo slušati neko vrijeme. Samo slušati!

Shelley na to nije odgovorila. Prišla je Linu.

— Znala sam da ćeš doći, bilo kada — rekla je. — Što da uradimo s njom? Ona je obična nemilosrdna vještica. Kad su me ona dvojica dovela ovamo i kad sam tražila da me oslobodi, išćuškala me je. Trebala bih to isto sad uraditi s njom.

— Možeš — promrmljao je.

Zakimala je — Želim samo što prije otići odavde — rekla je. — Idemo!

— A ona će nas otpratiti do vrata — dodao je. — Zar ne, otpratit ćete nas do vrata kao drage goste? Krenimo!

Juanita Alvares je bez riječi krenula prema vratima. Sišli su stepenicama u primaću sobu za goste. Veliki Crnac pogledao je upitno svoju poslodavku. Ona je samo pokazala na ulazna vrata, on ih je otvorio i propustio ih napolje. Gledao je za njima dok su prilazili konjima. Mali Meksika-

nac im je požurio u susret. Juanita Alvares ga je otjerala jednom kretnjom ruke kao da nije htjela imati svjedoka svog poraza i nemoći.

Lin je uzjahao, sagnuo se i podigao Shelley pred sebe na konja, držeći je čvrsto.

Njoj bi bilo draže sjediti odostraga i pridržavati se za njega. No shvatila je zašto on to nije htio.

Nije htio da dobije metak u leđa. Htio ju je zaštititi.

Pojahali su dok je iza njih Juanita Alvares počela vikati. Zbog odjeka kopita vlastitog konja, nisu mogli razumjeti njene riječi. Znali su samo da će uskoro imati mnogo razbojnika za petama.

Stigli su do glavne ulice i pojahali prema sjevernom izlazu iz grada. Ljudi su ih promatrali iz mnogih kuća i s verandi. I svi su znali da je to očajnički bijeg. Muškarac i žena ne jednom konju. Nisu se mogli izvući. Isto je mislila i Shelley. Kad joj je Lin doviknuo da su gotovo uspjeli i da mora još izdržati samo do Rio Grande, povikala je kroz topot kopita:

— Lin, ne možemo uspjeti oboje na jednom konju!

— Ne brini — uzvratio je — mi smo već stigli! Čekaju nas svježi konji! Ovdje...

Stigli su do stijena u čijoj sjeni je ostavio dva konja pobijeđenih revolveraša. Spustio ju je s konja, sjahao i sam i doviknuo svom vrancu:

— Sad te moram ostaviti! Odmori se i pronadi nas poslije!

Uzjahali su svježe konje. Bio je sretan što Shelley daje sve

od sebe i što ne obraća pažnju na svoju ukočenost. Znao je što od nje traži i koliko joj je to bilo teško.

Ali ona se znala boriti i on je toga bio svjestan.

Jahali su prema sjeveru. Noć je bila svijetla i blistava. Kad su prošli jedan dio puta, stali su i okrenuli se.

U svjetlu mjeseca i zvijezda jasno vidljivi stizali su njihovi progonioci iza brežuljaka. Bili su udaljeni gotovo pet kilometara.

Jahao je s iscrpljenom ženom. Progonioci su bili iskusni i surovi momci. Znao je da će smanjivati udaljenost svake minute.

Imali su vrlo malo izgleda, vrlo, vrlo malo.

* * *

Odmah nakon ponoći opazili su Rio Grande. Njegova danju tako muljava voda sijala je sad u svjetlu mjeseca. Već dugo nisu bili na kolnom putu, jahali su kraticama.

Razbojnici su im bili vrlo blizu, udaljeni manje od jednog kilometra.

Lin je razmišljao o savjetu starog skelara. Jahali su prema stijenama koje su morale biti jedina prilika za prelaz preko rijeke.

— Moramo u punom galopu prema vodi i kroz mulj u duboku vodu. Ne smiješ stati! Tjeraj konja svom snagom! Inače ćeš zapeti u mulju prije nego što će životinja moći plivati. Jesi li razumjela?

Njegov grleni glas se mijesao s topotom kopita.

Odgovorila mu je divljim vriskom. Znao je da će ona dati sve od sebe.

Okrenuo se i ocijenio udaljenost do potjere. Iznosila je nešto manje od dvjesto metara. Divlje su tjeroali konje i znao je da će uskoro neki od njih moći pucati. Htjeli su bjegunce stići prije Rio Grande. Za njih je to bilo isto što i pitanje časti.

Pogledao je Shelley koja je jahala pored njega i ispustio vrisak koji je potjerao konje. Shelley je gotovo ispala iz sedla, zadržala se u posljednjem trenutku. Jedno vrijeme su tako zadržali razmak do potjere.

— Sad! — viknuo je iz sve snage — između stijena u vodu! Moraš uspjeti! Naprijed!

Dobro je znao da je sve ovih o tome koliko je skelar bio u pravu.

Jer inače...

Jurili su prema stijenama i on je sad bio iza Shelley. Pred njima su izronile dvije stijene — one dvije koje su značile život. Za savjete više nije bilo vremena.

Projurili su između stijena. Skliznuli su niz nasip i stigli do ravnog dijela. Konji su se gotovo prebacili i odmah potonuli do koljena u mulj. Uzdama su surovo čupali konje nagore i tjeroali ih dalje. Jednog trenutka je izgledalo da se neće izvući. Životinje su do slabina zapele u mulju. Zatim su ipak stražnjim kopitima naišle na otpor, napele se i skočile unaprijed, još jednom, i još jednom.

Pred njima je bila voda. Životinje su počele plivati. Uspjeli

su. Bili su u rijeci. Ipak su se još morali boriti s njom. Po-drugljiva izreka o Rio Grande bila je prokleta istinita: »Pre-gust za piće, prerijedak za oranje«.

Ležali su po dužini na le-dima konja, pustili se vući kroz vodu. Životinje su snažno pli-vale i to je bjeguncima davalo novu nadu i snagu.

Lin se ogledao. Noć je bila svijetla kao dan. Mogao je pre-poznati sve pojedinosti i vidio je da su se goniči podijelili. Prednji jahači su ih slijedili kroz mulj u vodu. Bar su to pokušavali. Nije im to uspijevalo. Neki su morali odustati.

Ostali su sjahali i počeli pu-cati. Meci su pljuštali oko bje-gunaca u vodu i letjeli iznad njih.

Lin je izvukao kolt. Nije znao da li će uopće moći pucati jer je oružje predugo bilo u vodi. Okrenuo se i nanišanio. I zaista! Jedan od prve dvojice pao je u vodu. Ostali su uzvraćali vatru. Jedno tane ga je gotovo izbacilo iz sedla. Iznenadenje je bilo veće od boli.

Stisnuo je zube i pucao dalje. Pogodio je i trećeg. Ostali su se pokušali povući iz dometa nje-gove paljbe što nije bilo lako jer ih je struja tjerala naprijed.

Tanner je legao svom duži-noć na konja. Njegov kolt bio je prazan.

S obale je počela teška paljba. Bila je to šarpovica ili puška za bizone. Pripadala je

zaciјelo jednom od zaostalih. Kugla je zakačila Tannerovo stegno i pogodila njegova ko-nja u vrat.

Životinja je potonula kao kamen. Lin je morao plivati. S prostriјeljenim ramenom i pov-rijedenom nogom mogao je to samo nadljudskim naporom. Bolovi su bili strašni.

Naravno, imao je prednosti pred konjem. Mogao je plivati i u vodi do koljena. Moći će izaći iz rijeke lakše od konja pod uvjetom da izdrži do kraja.

Vidio je Shelley pred sobom na konju. Životinja je teško napredovala kroz duboki mulj.

Shelley se nije ogledala. Najv-jerojatnije i nije opazila da je izgubio svog konja i da je ra-njen. Imala je previše posla sa svojim vlastitim konjem.

Više nije mogao plivati jer je voda postala preplitka. Bauljao je kroz mulj. Upao je do iznad koljena. Bilo je strašno teško izvlačiti nogu i staviti je za ko-rak unaprijed. Pokušao je pu-zati.

— Uhvati laso! — začuo je Shelley'n glas. — Uhvati ga!

Vidio ga je dva metra pred sobom. S mukom je svladao i njih. Dohvatio ga je. Gotovo je izgubio svijest dok ga je njezin konj izvlačio iz mulja. I sam konj je bio kao zakopan do ko-ljena ali je očito imao čvrsto tlo pod kopitima.

Dok je dašćući ležao pored konja na zemlji, čuo je Shel-leyne kletve. Pucala je na one prijeko.

Začudeno je podigao glavu, zaboravivši na trenutak svoju bol.

Pucala je novim prvoklasnim karabinom kojeg je našla o sedlu svog konja. Isti takav imao je i konj koji je potonuo. Revolveraši Juanite Alvares bili su izvrsno opremljeni.

Pogledao je preko rijeke. Shelley nije samo pucala. Ona je i pogađala. Borila se divljom odlučnošću. Razbojnici su se povukli. Ispucala je svih sedam metaka.

Zatim se probudila kao da je sve to samo bio ružan san. Vidio je da je tek sad shvatila da je sigurno i ubila nekog.

Gledali su se i ona je shvatila da je pogođen. Klekla je. Tlo je ispod njih bilo čvrsto.

— Je li strašno, Linnehard?
— upitala je.

Nazvala ga njegovim punim imenom.

Pokušao se nasmiješiti što mu baš i nije uspjelo.

— Morat ćeš mi zaćepiti rupu u ramenu — rekao je. — Tada moram uzjahati prije nego što me uhvati slabost. Ti me zacijelo ne bi mogla podići na konja. Dakle...

Strgla je košulju s njega.

XII

Kad se probudio, sve mu se učinilo poznatim. Da bi sve prepoznao i postao svjestan toga, trebalo mu je više vremena. I prije se nekoliko puta budio,

ali ne sasvim, i ponovno padao u dubinu bez dna.

Ovaj put ostao je budan duže. Groznica nije bila tako strašna kao prije nekoliko sati.

Sve mu je bilo poznato. Jedno je znao sa sigurnošću: Ponovno je ležao u šarenim kolima obitelji Conestoga. I krevet na kojem je ležao bio je isti.

Samo je žena pored njega bila druga. Sada to više nije bila Peggy Maryland, djevojka andeoskog lica koja je izgledala mnogo mlade i nedužnije nego što je u stvari bila.

Žena do njega bila je Shelley Davenport. Dala mu je nešto piti. Nešto, čiji mu je okus bio dobro poznat. Kola su neprestano bila u pokretu.

— Što se dogodilo? — upitao je Lin i s naporom se pokušao svega sjetiti.

Posljednje što mu je ostalo u glavi bilo je da sjedi na konju što ga je Shelley vodila od rijeke.

— Kad smo stigli do kolnog puta — nasmiješila se Shelley — naišla su ova kola. Obitelj Conestoga te je već poznala. Već su navikli, rekli su mi, da te nalaze ranjenog i njeguju do ozdravljenja. Pri toj navici žele i ostati. Krenuli su zapravo u Meksiko. Zbog tebe su odlučili vratiti se. Našeg konja su otjerali. Životinja bi nas zacijelo odala progoniteljima. Oni su zacijelo već na bilo koji način morali preći Rio Grande.

Traže nas. Sigurno su poslali i glasnika Wessu Marshallu. Njegovi jahači će nas uskoro tražiti. Sigurna sam u to. Naš jedini spas su ova kola i obitelj Conestoga. Jesi li gladan?

Rame ga je boljelo, ali ne suviše. Rana se očito nije upalila. Isto je bilo i s ranom na stegnu.

— Jesam, nešto malo bih mogao pojesti — promrmljao je. — Što ima?

— Malo juhe s mesom od danas ujutro — rekla je. — Držim je toplom u očekivanju da se probudiš. Možeš odmah ručati, Tanneru.

Glas joj je odavao zadovoljstvo. Bila je sretna što mu je bolje i što je gladan. Ovo posljednje bio je dobar znak.

Vrata iza vozačkog sjedišta su se otvorila. Arch i Mamie Conestoga su provirili. Kola su stala.

— Dakle, prijatelju, — rekao je Arch Conestoga — naša sudbina je očito usko povezana. Kao da smo izabrani da na vama neprestano iskazujemo svoje lječničko umijeće. Samo sad Peggy više nije s nama. Ali ako pravo razmislim, ova žena je tri put bolja od male nevaljalke andeoskog lica. Što ćemo s vama? Shelley Davenport nam je već rekla da vas traže jahači iz Meksika i Marshallovi ljudi s ove strane. Kamo ćemo? Moja dobra žena i ja se to pitamo još od jučer. Dakle?

Progutao je najprije žlicu tople juhe, zatvorio oči i pokušao se sabrati. Boljela ga glava, ali odjednom je znao što treba raditi.

— Moramo u Palisade — rekao je. — Na naše staro mjesto. Tamo nas Wess Marshall sigurno neće tražiti. Neće vjerovati ni da obitelj Conestoga ima tolike živce. Shelley i ja ostat ćemo sakriveni u kolima. Nitko ne smije do dana osvete saznati gdje smo.

Nakon ovih riječi nastala je šutnja. Arch i Mamie Conestoga su razmišljali. Djelovali su staro i proživljeno.

— Naša Peggy je kod tog čovjeka — rekao je tada Arch Conestoga. — Na neki način nam ju je oteo. Uvjerena je u svoju veliku sreću s njim. Iskoristit će je kao i tolike druge djevojke prije nje. Jedno vrijeme će uživati u njoj, a zatim će je odbaciti. Rado bismo ostali u njenoj blizini i pomogli joj ako zatreba pomoć. Još je volimo kao vlastitu kćer. Što ste ono rekli? Dan osvete? Mogu li to tako razumjeti, da ćete se osvetiti Wessu Marshallu čim dovoljno ozdravite? To bih svakako htio vidjeti! Da ga sreditte, spasili biste i našu Peggy. Vratila bi nam se i prije nego što je stigne odbaciti. Imate potpuno pravo! Otići ćemo u Palisade i postaviti se opet na trg pred njegovim salunom. To ćemo učiniti! — Pogledao je svoju ženu. — Zar ne, Mamie?

— Sigurno, Archibalde — odgovorila je prkosno. — Uradit ćemo to. Čekat ćemo dan osvete. Tanner će biti princ koji će ubiti zmaja i osloboditi našu Peggy. Tako će biti!

Oboje se okrenulo naprijed. Kola su krenula. Vrata su se zatvorila i Lin Tanner i Shelley Davenport su ponovno bili sami. Promatrali su se.

— Zar zaista toliko vole Peggy? — Shelley je to pitala s nedoumicom u glasu. — Cijelo vrijeme pričaju o njoj. Ne znam da li su uopće sposobni za tako duboke osjećaje. Oni vode jadan život, iako lukavo nastoje doći do svakog dolara. Zar Peggy nije bolje i kao djevojci za zabavu u jednom salunu, nego kod njih?

— Peggy si upoznala na izvoru — rekao je zamišljeno. — Mislim da Wess Marshall s Peggy neće moći uraditi ono što je uradio s ostalim djevojkama. S njom ne! Peggy dođušće podsjeća na anđela. Ipak mislim da može biti i jaka kao stijena.

XIII

Peggy Maryland i Wess Marshall su ručali u to vrijeme. Stol je bio raskošno postavljen. Pili su vino iz skupih čaša. Kuhar je nadmašio samog sebe.

— Ja znam živjeti, zar ne, anđele? — upitao ju je.

Srebrnom vilicom je stavila sitan zalogaj u usta. On je promatrao svaku njenu kretnju. Volio je sve na njoj i trudio se da mu ništa ne promakne. Izludivao ga je svaki pogled na nju, otežavao mu držati svoje želje pod kontrolom. Davno je shvatio da Peggy Maryland ne može uspoređivati s ostalim djevojkama. Svojim načinom i šarmom dovodila je sve muške goste do ludila. Ipak ni s kim se nije upuštala, držala ih je na pristojnoj udaljenosti.

Ni on nije imao više sreće, iako joj je obećavao zlatna brda i doline, čak pokušavao i prijetnjama. Shvatio je da bi je mogao uzeti samo silom.

Bio je isuviše ponosan za to. Nije htio njen prezir. Iz dana u dan mu se njeno posjedovanje činilo sve većom i posebnijom pobjedom, dokazom koliko je uspješan na svim područjima. Ona bi bila nagrada koju si je sam postavio i koju bi napokon osvojio.

Podigao je čašu i nazdravio joj. Učinila je isto i nasmiješila mu se.

— Znaš živjeti, Marshallu — rekla je zatim — ali ako misliš da ću zato kao slijepa kokoš ići s tobom u krevet i skršenih ruku čekati da me se zasitiš i odbaciš, varaš se. Sigurno ti nisi bilo tko. Vjerujem da bi jednog dana mogao postati i guverner Teksasa. Ali i ja imam svoje vrijednosti. Dok god ne dozvolim da sa mnom post-

upaš kao sa svakom drugom droljom u tvom salunu, zadržat ću tu posebnu vrijednost, zar ne?

Njezino slatko andeosko lice bilo je u strašnoj suprotnosti s riječima koje je izgovarala. Htio joj je reći u lice da ima pravo. Razljutila ga je svojom samouvjerenošću i drskošću. Ipak se nije predao svom bijesu. Nije je htio uvrijediti. Shvatio je da time ne bi ništa postigao.

– Što želiš kao jamstvo? – upitao je to kao čovjek koji je već sit pregovaranja i cjenkanja i koji je spreman platiti svaku cijenu koja se od njega bude tražila.

– Oženi me – rekla je jednostavno. – Oženi me i učini me svojom jedinom nasljednicom. Od mene ćeš za to dobiti raj na zemlji.

Zaboravio je na žvakanje iako je gurnuo zalogaj u usta. Gledao ju je začuđeno.

– Oženiti? – upitao je kao da je nije dobro čuo. – Stvarno oženiti?

– Ako sad budeš rekao da sam luda, nestat ću prije nego što ćeš i shvatiti da me nema, – odgovorila je mirno.

– Oženiti! – ječao je.

Gledala ga bez riječi.

-- Ali ja sad imam mnogo drugih briga. – Moji ljudi traže jednog čovjeka koji će te, ako ga ne nađu i ubiju, možda vrlo brzo učiniti udovicom.

Kimnula je.

– Znam, radi se o Linu Tanneru. Znam i sve ostalo. Dao si tu Shelley Davenport odvesti u javnu kuću u Meksiku. On ju je pronašao i spasio. Kakav čovjek! Sad ga tvoji jahači traže. Napravio si mu mnogo poteškoća. Sigurno si prevršio mjeru. Znam da bi me mogao brzo učiniti udovicom. Zar bi to za mene bilo strašno? Sad sve ovisi o tvojoj sigurnosti i sposobnosti. Možeš me imati. Znaš cijenu.

Stavila je sve na jednu kartu i točno znala što hoće. Htjela je iskoristiti priliku koja joj se pružila. Naivnosti tu više nije bilo mjesta.

Osjetio je da ju više neće moći protjerati iz svojih misli. Zavukla mu se pod kožu, u krv. Svidalo mu se i da je odlučna i da liči na njega. Bili bi dobar par u svim poslovima, planovima, ciljevima. Bila je pametna kao mačka u lovu na miševe.

Zašto da ne? pomislio je. Kad mi dosadi ili me razočara, mogu i nju dati odvesti u Meksiko. Ona sigurno neće naći hrabrog viteza kao ta Shelley Davenport. Ali što će moja majka reći na moju naglu ženidbu? Pitao se, da li bi Peggy morao reći tko mu je majka. Odlučio je da ništa ne reće. To se nije ticalo nikoga. I sama Juanita Alvares nije htjela da netko sazna da mu je majka.

Dala ga je kao malo dijete stranim ljudima na odgoj. I

ona je svoj životni put započela kao djevojka za zabavu u nekom salunu. Uvijek se iz daljine brinula za njega. Tek kad je postao čovjek i htio poći svojim putem, pozvala ga je k sebi i otkrila mu svoju tajnu. Dala mu je i novac za »duge korake« koje je imao u planu. Mogao joj je biti zahvalan za sve što je postigao. Za uzvrat on nikada neće otkriti da joj je sin.

Cijelo vrijeme je razmišljao kao da i nije bio tu. Njegov pogled se vraćao iz dubine u stvarnost. Pogledao je Peggy i kimnuo.

— Dobro, vjenčat ćemo se. Ipak ti mora biti jasno, anđele, ako me razočaraš, nikakvi papiri ti neće koristiti.

— Znam — odgovorila je ozbiljno. — Računam i s tim, da su ti izgledi protiv Lina Tannera, oko jedan naprama jedan. Ako preživiš, bit ću ti sve, što si samo poželjeti možeš od jedne žene, sve!

* * *

Na putu u Palisade jahači su obitelj Conestoga dvaput pitali, da li su slučajno vidjeli onog Lina Tannera kojeg su svojeremeno izliječili. Sumnjičavo su ih pitali i za cilj njihova puta.

— Putujemo u Palisade! — odgovarao je Arch Conestoga smijući se. — Tamo nam se najviše sviđa. Moramo li Marshallu nešto poručiti?

Nikom nije palo na um pretražiti kola. Bila bi to upravo nezamisliva drskost.

Obitelj Conestoga se nikud nije žurila. Do Palisade su im preostala cijela tri dana. Usput su se zadržali u nekom malom selu. Tu su pokušali prodati nekoliko bočica svog čudotvornog lijeka. Mamie Conestoga je po običaju predskazivala budućnost i slagala karte. Ponašali su se kao što bi to radili i da su potpuno sami.

U ta tri dana Lin i Shelley nisu napuštali kola. Njegove rane su polako zacjeljivale. Svugdje su sretali užurbane jahače: cijela zemlja je tražila Lina Tannera i Shelley Davenport. Pričalo se i da Wess Marshall daje tisuću dolara kao nagradu za nju ili njega.

— Nije li to izazov i za vas?
— upitao je jednom Arch Conestoga dok mu je ovaj previjao rane.

— Ne. — Mi želimo dobiti našu Peggy. Jedino što očekujemo od vas, je da ubijete Wessa Marshalla. Peggy nam je vrednija od tisuću dolara. Potpuno trijezan račun, nije li tako?

Linn je pogledao Shelley koja je sjedila do njega.

— Ne vjeruj mu, Shelley. On nas ne bi izdao, kad Peggy i ne bi bilo. Ima dobro srce. Mamie također.

Arch Conestoga se naljutio.

— Rasplakat ćete me — rekao je. — Pravite me svecem.

Pri tom sam samo veliki obmanjivač koji iskorištava ljudsku glupost. Ja...

XIV

Kad su poslije podne četvrtog dana napokon stigli u Palisade, dočekala ih je velika gužva. Priredivalo se slavlje u kojem je očito morao učestvovati cijeli grad. Nedostajali su samo jahači Wessa Marshalla. Tražili su još Lina Tannera i Shelley Davenport. Svakome bi dvije tisuće dolara dobro došlo.

Šarena kola obitelji Conestoga stajala su i opet na malom trgu ispred saluna kao i prije mnogo, mnogo dana.

— Hej, prijatelju, što se slavi? — čuli su Lin i Shelley kako Arch Conestoga pita nekog prolaznika.

— Postoji li netko tko to još ne zna? — odgovorio je smijući se pijani glas. — To bi baš vi morali znati. Nije li ta lijepa Peggy još nedavno bila s vama? Pobjegla vam je, zar ne? Sigurno, našla je nešto mnogo bolje. Izludila je Wessa Marshalla i taj bi učinio sve, da je dobije. Oženit će se njome. To slavi cijeli grad. Wess Marshall je velik čovjek i svi su njegovi gosti. Nadaймо se da će od Peggy i dobiti ono što mu je toliko vrijedilo. Haha!

Obitelj Conestoga je pijanog govornika pratila pogledom i otvorenih usta. U kolima su

zanimili i Lin i Shelley. Ova novost mogla je iz korijena promijeniti stvar. U obitelji Conestoga se mogao probuditi ponos na njihovu Peggy i uspjeh koji je postigla. Postat će ženom najmoćnijeg čovjeka u ovom kraju i cijelom gradu.

— Naša Peggy... — čuo se glas Mamie Conestoga — uspjela je. Uvijek sam znala da je sposobna za nešto više. Sad je postala velika dama s čovjekom koji...

— Govoriš gluposti, Mamie — prekinuo je Arch Conestoga svoju ženu. — Kao da si odjednom pošasavila. Kažem ti, njena jedina prilika da postane bogata udovica postoji ako Tanner sredi Wessa. Ako taj gad ostane živ, odbacit će je jednog dana kao krpu iako mu je žena. Sjeti se što je htio uraditi sa Shelley Davenport. Taj čovjek nema savjesti. Moramo joj pomoći kao što smo i planirali prije nego što je taj gad uništi. Ali...

Njegov glas je postao tiši. Možda je netko upravo prolazio pored kola. Ili mu je postalo jasno da se njegov glas i u unutrašnjost kola može čuti. U svakom slučaju sad je još samo šaputao.

Shelley i Lin su se gledali.

— Takvi su ljudi — rekao je on. — Takav je život. Oni zaista stavljaju sve karte na taj dan kad ću se osvetiti i učiniti njihovu slatku Peggy bogatom udovicom.

– I? Ne želiš li to? – upitala je Shelley ozbiljno.

On je odmahnuo.

– Osveta? Ne, osvete neće biti. Samo zadovoljština. Možda iskup. Pravdu neće izbjeći. Dao je ubiti mog ortaka, namjeravao je ubiti i mene. Htio me prevariti za ugovor na pet stotina goveda. Kriv je za smrt mnogih ljudi koji su mu stajali na putu u osvajanju sedam rančeva. Tvoj muž je ubijen. Otac Rosy Mullen je također morao umrijeti. Na svirep način je htio i tebe maknuti s puta. Kad se suočim s njim, osvete neće biti. Bit će to jedna vrst dužnosti prema ljudskom rodu uopće. To zvuči napuhano, ali ja to osjećam kao svoju dužnost. Razumiješ li?

Kimnula je.

– Ako mene pitaš – promrmljala je – radije bih pobjegla s tobom, jednostavno pobjegla.

– Ne – odgovorio je.

* * *

Prošla su dva dana i dvije noći. Slavlje u gradu je završilo i sve je krenulo svojim svakodnevnim tokom. Lin je iz svog skrovišta mogao vidjeti cijeli trg pred salunom. Njega nitko.

Gledao je jahače koji dolaze na umornim konjima. U žurbi su nabavljali hranu, mijenjali životinje i ponovno nestajali. Njega i Shelley, znači, još su tražili.

Pitao se da li će Wess Marshall doći na misao tražiti ga u

gradu. Što je više razmišljao, u šarenim kolima obitelji Conestoga bilo mu je sve nesigurnije.

Nekoliko puta je vidio svog neprijatelja na vratima saluna. Nikad samog, uvijek u pratnji dvojice tjelohranitelja. Bila su to naoko dva različita čovjeka.

Jedan od njih bio je velik i krupan kao medvjed. Samo na prvi pogled djelovao je trapavo. Pri duljem promatranju mogao je zaključiti, da je čovjek i pored svoje težine bio vrlo brz. Nosio je dva kolta.

Drugi je bio gotovo neugledan. Pri pogledu na njega Tanner je i nesvjesno pomislio na bezbojnog, olinjalog, pustinskog vuka koji je od gladnog života postao suh i žilav. Istovremeno je da bi preživio morao loviti bolje od svojih drugova izvan pustinje.

Arch Conestoga mu je objasnio tko su ti ljudi.

– Medvjed – rekao je – to je Monk Lasalle. Strašan je, priča se da je jednom u Tucsonu naplatio premije za trideset i sedam apaških skalpova. Većina od toga bili su skalpovi žena i djece.* Drugi čovjek je

* U ono vrijeme su neke države zaista plaćale premije za apaške sklapove. U gradu Tucsonu taj se običaj zadržao do 1880. godine. Premije su se isplaćivale i za sklapove žena i djece, iako ne u istoj visini kao za sklapove ratnika. Budući da je kosa mnogih Meksikanaca slična kosi apaša, ubijali su i mnoge mirne meksičke obitelji. (op. aut.)

Barton Kingsman. Revolver za opasačem samo je obmana.

Svoje pravo oružje nosi pod kaputom. Priča se da je pobijedio već mnogo protivnika. Objica su vrlo opasna. Wess Marshall bez njih ne ide nikud, jer vas se boji, prijatelju.

Lin nije odgovorio. Oči su mu se suzile kad je nešto kasnije ugledao Rosy Mullen na vratima saluna. Pozvao je Shelley i rekao joj:

— To je ta djevojka, Shelley. Ona mi je rekla da su te odveli u javnu kuću u Meksiku. Zagrlila me poput djevojčure i šapnula mi u uho gdje si. Mamie bi ju trebala nekako dovesti u kola, možda s prijedlogom da joj čita budućnost iz dlana. Moram razgovarati s njom.

Shelley je kimnula.

— Psst, Mamie — pozvala ju je odmaknuvši zavjesu što ih je dijelila od klupe za vozača.

* * *

Sat kasnije Mamie je dovela Rosy Mullen.

— Ne želim čuti ništa loše — protivila se Rosy — ja uopće ne želim...

— Netko želi s vama razgovarati, dijete — prekinula ju je Mamie Conestoga i progurala je kroz otvor zavjese.

Rosy Mullen je stajala kao ukopana. Gledala je čas Lina, čas Shelley.

— Svaka vam čast — promucala je zatim.

— Tebi dugujem zahvalnost — potiho je rekla Shelley. — Lin me inače ne bi pronašao na vrijeme. Pri bijegu je ranjen. Trebat će mu još nešto vremena da stane na noge.

— Da, tako i izgleda. Rosy se osvrnula na Tannera. — Ne bojite li se da bih mogla naplatiti premiju za vas?

Zašto ste mi pomogli da nađem Shelley? — upitao je umjesto odgovora Lin.

Sjela je umorno na jastuk pored njega.

— Moj je otac ubijen — počela je — jer nije htio Wessu Marshallu predati naš ranč. Otišla sam u salon iz želje da osvetim oca. Cijelo vrijeme sam prisluškivala ne bi li nešto saznala. Čula sam ih i je svojim ljudima naredio da Shelley odvedu u Rosaliju. Našla sam u njegovom pisaćem stolu jedno pismo koje je pisala Juanita Alvares. U tom je pismu Marshalla nazvala »moj sine«, baš tako, »moj sine«. Siala mu je i novac jer su ga jahači, ubojice i razbojnici stajali više novca nego što je u salonu mogao zaraditi. Želim ga vidjeti mrtva. Želim doživjeti dan osvete. Bila sam vam zahvalna, Tanneu, kad ste moje prijatelje Petea Claybornea i Olliea Jacksona spasili, kad su me silom htjeli odvesti iz saluna. Bez vas bi sad zacijelo bili mrtvi. Jednog dana ću se

vratiti k njima na naš mali ranč. Jednom od njih ću pripasti.

— Kojem? — Lin je upitao nesvjesno.

— Peteu — odgovorila je. Ne znam samo da li će me tada još htjeti. Ne smijem zaboraviti da sam sada djevojka za zabavu. Kad ćete biti sposobni za obračun s Wessom Marshallom?

— Moglo bi se dogoditi da me prije toga iznenadi — odgovorio je. — Mogao bi doći na misao da me obitelj Conestoga skriva i po drugi put. Danas prije podne kad sam ga opazio na vratima saluna, toliko je zurio ovamo da sam povjerovao da me vidi kroz zavjesu. Rosy, htio sam od vas saznati raspored prostorija u salunu. Gdje spava Wess Marshall? Gdje spavaju njegovi tjelohranitelji? Kako ću ući u zgradu?

— To je vrlo jednostavno — rekla je Rosy. — Kad se salun zatvori, on prebrojava utržak. Zatim radi obračun s ljudima za tezgom i zelenim stolom u kockarnici. Isto važi za nas djevojke. Tko je gotov, može otići na spavanje. Na kraju zaključava novac u trezor. Mogu vas lako propustiti kroz sporedna vrata.

Kimnuo je. — Trebam još nekoliko dana — promrmljao je.

XV

I Peggy, koja se sad zvala Peggy Marshall, vidio je tih dana nekoliko puta kroz mali prozor na kolima. Kupovala je u dućanima, odlazila na jahanje i izgledala kao prava dama: ženstvenije, ozbiljnije, zadovoljnije nego ranije. Više nije ličila na naivnu djevojčicu.

Mamie i Arch Conestoga su nekoliko puta pokušali razgovarati s njom. Pristala je tek na nekoliko riječi. Već i njene kretnje su odavale da s njima ne želi više imati posla. Pružili su joj podršku, bila im je neko vrijeme kao vlastita kći. Zacijelo je tada preživljavala neku krizu, kao mačka koju su otjerali od kuće i ostavili na cesti.

Kad je došla k sebi, postala je sigurna i skovala jedan smijeli plan, koji je bio vođen više nagonom nego razumom i jasnim namjerama.

— Kad bi joj rekli, da ste kod nas, prijatelju — rekao je jednom Arch Conestoga Linu — kad bi ...

— Ne — prekinuo ga je Lin. — Rosy možemo vjerovati, ali njoj ne. Rosy Mullen ima svoj razlog za osvetu. Ne možemo sa sigurnošću znati da li bi Peggy sada uopće htjela postati udovicom.

— Ipak bih se mogao kladiti — glasno je razmišljao Arch Conestoga — da je postala njegovom ženom samo zato da bi naslijedila cijelo bogatstvo.

Sjeo je pored Mamie na vozačku klupu.

— Postaje mi vruće — rekao je brišući maramicom znoj sa čela — iz dana u dan, sve više. Već predugo stojimo na ovom trgu. Još se nikad nismo tako dugo zadržali u ovom gradu. Jahači Wessa Marshalla zaci-jelo su pročešljali cijeli kraj s ove strane Rio Grande. Jednom bi morao doći na misao, da smo tu.

* * *

Lin je sa Shelley napustio kola istog dana, čim je pao mrak. Mogao je biti siguran da ih u sjeni velikog stabla koje ih je skrivalo, nitko ne može vidjeti. Svjetiljka je gorjela na drugoj strani kola.

S ove strane je bio potpuni mrak. Oboje su najprije malo razvukli ukočene udove i duboko udahnuli svježi zrak. Nakon nekoliko dana dobrovoljnog zatočeništva uživali su u slobodnim kretnjama i čak u prašini pod nogama. U odsutstvu obitelji Conestoga u kolima se nisu smjeli ni micati. Opruge kola bile su vrlo mekane. Pažljivi promatrač bi se mogao upitati zašto se kola lagano njišu ako su prazna.

Sad su se osjećali divno. Lina rane više nisu boljele... Bio je vrlo nesiguran na nogama i znao je da će se još nekoliko noći morati pripremati.

U toku te noći vježbanje su ponovili još jednom. Grad je bio mirniji nego inače i ništa

se posebno nije događalo. Uključujući Marshallove momke, nedostajali su i svi ostali lovci na nagrade. Bili su sigurni, ali kako dugo?

* * *

Ze Wessa Marshalla završio je još jedan dan. Bilo je već jutro, kad je s tjelohraniteljima pošao na kat. Dvojica muškaraca su nestala u prvoj sobi do stepenica.

On je krenuo hodnikom do posljednje sobe. Stajao je neodlučno pred vratima i bilo mu je jasno da unutra Peggy čeka na njega. Iz dana u dan veselio se sve manje svojoj Peggy. On nije bio manje lud za njom nego ranije.

Razlog je bio Lin Tanner. Wess Marshall nije mogao prestati misliti na tog čovjeka koji je došao u Palisade zbog pet stotina goveda i ugovora s već uplaćenom polovicom novca.

Da sam barem njemu i njegovu ortaku dao tih pet stotina goveda, mislio je Wess Marshall. Zbog te svoje tvrdoglavo-sti sad nemam mira.

Opet je pomislio na Peggy, htio ući u njihovu zajedničku spavaonicu. Stajao je neodlučno ne znajući što da uradi. Napokon je ipak ušao.

Peggy je sjedila na krevetu i češljala kosu.

— Smrdi na dim — rekla je.
— Ali ne mogu je prati svaki dan. Samo mogu jahati po vjetru i češljati je. Što ti se najviše sviđa na meni? Kosa? Oči? Usta? Reci mi, Wessly!

Prošao je pokraj njenog širokog kreveta i prišao prozoru. Bio je otvoren i puštao svježi zrak unutra. Noć se bližila kraju. Uskoro će preći u jutarnje sivilo novog dana.

Pretražili smo cijelu zemlju, mislio je gorko. Više puta. I cijeli grad. Gdje li se zavukao? Je li sa Shelley mogao pobjeći iz zemlje? Mislim da nije, čuo sam da je ranjen. Gdje da ga još tražim?

Pogled mu je pao na trg. Pod velikim hrastovim granaма više je naslutio nego što je vidio velika, šarena kola obitelji Conestoga, iako je svjetiljka još gorjela.

Odjednom se udario šakom po čelu.

— Ta proklēta kola još nismo pretražili! Do vraga, kako prije nisam pomislio na to! Sad ću saznati! Odmah!

Pojurio je prema vratima ne obraćajući više pažnju na Peggy.

— Što je s tobom Wess? Što se dogodilo? — povikala je. Stao je i osvrnuo se. Vidio je ono što ga je svih prethodnih noći toliko izluđivalo da je zaboravio misliti. Ni danju mu nije izlazila iz glave. Bila mu je potrebna i tražio ju je kao ovisnik koji traži slatki otrov.

Još je sjedila na krevetu. Plava kosa joj je padala na gola ramena. Spavaćica je otkrivala mnogo više nego što je pokrivala.

— Mislim da si me začarala kao vještica. Ali probudio sam se! Mogu ponovno normalno misliti! Vrata su se za njim s treskom zatvorila.

— Lasalle! Kingsman! Izlazite! Imamo posla! Brzo!

Njegov glas je nemilosrdno prekinuo tišinu kuće koja je spavala.

Nije morao dugo čekati. Njegovi tjelohranitelji očito još nisu ni legli u krevet. Sobna vrata su se otvorila u trenu.

— Gazda? — upitao je Barton Kingsman, tihim, gotovo nečujnim glasom koji je izvrsno odgovarao njegovom ledenom pogledu.

— Moramo pogledati i u ta proklēta šarena kola — urlao je Wess Marshall. — Zašto to već nismo učinili? Obitelj Conestoga je to kopile već jednom spasila. Moguće je da su to pokušali još jednom i to upravo pod našim nosom! Te varalice imaju živce. Idemo!

Dvojica revolveraša ostala su nijema. Što su mogli pitati? To što do sad nisu pogledali u kola obitelji Conestoga, bila je po njihovu mišljenju, Marshallova greška.

Uzeli su koltove. Monk Lasalle je na brzinu obuo čizme. Zatim su krenuli.

I Wess Marshall je imao svoj kolt. Kad su stigli dolje, uzeo je i drugi iz ladice za barskom tezgom.

Izašli su iz saluna, prešli i njegovu široku verandu i pošli preko trga prema kolima.

— Kola imaju dva ulaza — šaputao je Wess Marshall. — Jedan sprijeda, pokraj sjedišta za vozača i jedan odostraga. Lasalle, ne puštaj naprijed nikog van. Kingsman, mi ćemo pokucati na stražnja vrata. Misli na to, da je on i ranjen vrlo opasan. Ako je u kolima, pucat će, makar jedva i držao pištolj.

Čovjek kojem se obratio, bio je iskusan lovac na ljude.

Nakon nekoliko koraka stigli su do kola čija su oba ulaza bila zatvorena. Pred jutro je noć postala hladnija. Wess Marshall i Barton Kingsman stali su desno i lijevo od stepenica na stražnjem ulazu. Drškom revolvera Wess je nekoliko puta udario po vratima.

— Izlazite! Kola su opkoljena! Možete se samo još predati! Otvorite stražnja vrata i dodite bez oružja i s podignutim rukama! Ili ćemo vam zapaliti ta prokleta kola!

* * *

Mamie Conestoga se u krevetu uspravila s vriskom.

— Sad nas imaju — rekla je. — Ipak se dogodilo. Izgubljeni smo, Archibald. Bez obzira što će se dogoditi, htjela bih da znaš da mi je bilo lijepo s tobom. S tobom sam svih ovih godina bila sretna. Ako moramo umrijeti, moraš znati, da bih te ja još jednom ...

— Zaveži — prekinuo ju je glas njena muža. — Mi još nećemo umrijeti. Tanner...

I Tanner je u međuvremenu ustao. On i Shelley su stajali u mraku kola koja su samo jednom zavjesom bila podijeljena na dva dijela.

— Imate li kakav prijedlog, Conestoga? — upitao je Lin potihom i hladno.

— Hajde, Mamie — šapnuo je Arch svojoj ženi. — Reci im bilo što. Zadrži ih. Glumi povrijeđenost.

Istog trenutka počela je govoriti. Kao da joj to i u ovoj prilici nije bilo teško. — Tko je vani i smeta naš mir? — upitala je. — Kakav se to divljak usuđuje smetati jednoj dami usred noći? Jeste li pijani ili...

Tanner i Shelley dalje nisu slušali jer je Arch Conestoga već bio kod njih. U mraku ga nisu mogli vidjeti, no čuli su njegov dah. Zatim ih je i dodirnuo rukama koje su tražile.

— Vrata na krovu — rekao je potihom. Očito je stao na krevet i počeo nešto petljati po krovu kola. Sad se i Lin prisjetio tih vrata koja su služila za dovod zraka. Često ih je promatrao ležeći na krevetu.

Sad ih je Arch Conestoga otvorio. Neprestano pričanje njegove žene prikrilo je svaki šum. Udaranje na vratima se ponovilo. Začuo se ponovo i Marshallov glas.

— Brzo — dahtao je Arch Conestoga. — Zatim je uhvatio Lina u visini koljena i podigao ga naviše. Dok se provlačio kroz otvor, Tannera je zapekla

rana na ramenu i za trenutak je pomislio da će se otvoriti. Ipak, se to nije dogodilo. Legao je svom dužinom na krov kola.

Shelley je legla do njega. Teško je disala.

Otvor na krovu se zatvorio.

— Dobro, dobro, Marshallu — čuli su iz kola Archibaldov glas. — Vi ste, nije li tako? Odmah ćemo otvoriti, ali dozvolite da se odjenemo, zar ne? Ne znate li se vi ponašati? Stražite poštene ljude usred noći!

Arch Conestoga je s upaljenom svjetiljkom u ruci otvorio stražnja vrata. On i Mamie su s podignutim rukama sišli niz stepenice.

— Ne bojite se valjda starih ljudi? — pitao je prezrivo Arch Conestoga. — Zašto moramo izići s rukama uvis? Tražite li nekoga u našim kolima? Tražite, ako vam se sviđa. Nikog nećete naći! Da ne tražite slučajno onog Lina Tannera? Ovdje? Da nisam ljut, mogao bih puknuti od smijeha!

Wess Marshall je šutio. Čudio se. Ili je pokušao prikriti svoje razočarenje. Nije mogao vjerovati da su njegove pretpostavke bile krive i da su Conestoge same u kolima.

— Udite, Mamie! — rekao je ciljajući svojim koltom unutra — uzmite svjetiljku i osvijetlite sve kutove. Želim vidjeti da li je tko unutra. Naprijed!

Poslušala je uvrijeđenim i gotovo grofovskim ponosom. Povukla je zavjesu u stranu.

Marshallov pogled je pao na dva nepospremljena kreveta. Ništa čudno. Obitelj Conestoga spava odvojeno, pomislio je. Izašao je, čučnuo i pogledao pod kola. I tu se netko mogao sakriti.

— Pogledaj još jednom kola, Kingsman — zatražio je.

Revolveraš je slegnuo ramenima. Popeo se stepenicama sa spremnim koltom u ruci. Otvorio je veliku košaru za rublje. Ništa. Bacio je pogled uvis ali slabo svjetlo svjetiljke nije otkrilo vrata u krovu. Izašao je.

— Ništa — rekao je.

Marshall je tranutak nepovjerljivo zurio u Archa i Mamie Conestoga. Nagon mu je govorio da nešto nije bilo u redu. Samo mu činjenice nisu dozvolile da sumnja. Morao je odustat.

— Gospodine Marshall — rekla je Mamie — znam da niste kavalir. Pokušajte to barem postati. Tad bi se pred jednom damom morali ispričati.

Uspio je samo prokleti grabeci prema salunu. Tjelohranitelji su ga slijedili.

— On nikad neće biti gospodin — rekla je Mamie Conestoga prezirno. Shelley i Lin odahnuli su na krovu. Napetosti je polako nestajalo. Bilo im je jasno da Lin protiv trojice ništa ne bi mogao. Čak i kad bi uspio srediti jednog ili dvojicu, rastrgali bi ga u komade i povel sa sobom u pakao. Kingsman i Lasalle bili su opasni.

Wess Marshall nije bio za potcijeniti. Takvoj trojici nije ni čovjek kao što je bio Lin mogao doskočiti.

Vrata u krovu su se otvorila. Arch Conestoga ih je polako uvukao. Za svoje godine bio je još prilično jak. Napolju je svitalo. Podigla se magla.

— Otišli su u salun — rekla je Mamie — gotovo je. Ali bilo je tijesno, zar ne?

Kimnuli su.

— To više ne možemo tražiti od vas — rekao je Lin. — Moramo...

Prekinuo je, jer se netko pojavio na vratima i šapnuo:

— Ja sam. Ne bojte se. Ja sam, Rosy Mullen.

Ugasili su svjetiljku. Sad je u kolima bio potpuni mrak.

— Udi, Rosy! — mirno je rekao Arch Conestoga.

— Ne, ne mogu dugo ostati. Htjela sam vam samo reći da Wess Marshall sada sam u baru pije viski. Njegovi tjelohranitelji su otišli spavati. Sporedna vrata su otvorena. Jeste li razumjeli?

— Sasvim — odgovorio je Lin, jer je shvatio kakva mu se mogućnost pruža.

Rosy je nestala.

Znao je da ona sad negdje čeka ispunjenje svojih želja. Za Rosy je dan osвете mogao početi. Za nju je on sad u neku ruku bio sredstvo. Je li uopće i imao drugu mogućnost?

Shelley i on dulje nisu mogli ostati u kolima obitelji Cone-

stoga. Opasnost je bila prevelika. Po danu je i slučajni promatrač mogao vidjeti vrata u krovu. Tada bi sve postalo sasvim jasno.

Shvatio je da nema drugog izbora. Wess Marshall pije u baru. Tjelohranitelji spavaju. Ova prilika trajat će svega nekoliko minuta. Tada će Wess Marshall otići u sobu svoje žene.

— Idem — odlučio je.

* * *

Wess Marshall je za sobom zaključao vrata. Dok je vraćao kolt na mjesto za tezgom, tjelohranitelji su ga upitno promatrali.

— Možete li ići spavati — rekao je. — Ili možda želite piti sa mnom?

— Ne — odvratio je Burton Kingsman i pošao uz stepenice. Monk Lasalle je bez riječi krenuo za njim. Wess Marshall je čuo da su se za njima zatvorila vrata.

Zatim je proklinjući izvađio bocu dobrog viskija iza tezge i natočio si. Nije mu se svidjelo stajati s ove strane tezge. Bio je poslodavac i zato je prešao na drugu stranu. Promatrao je svoj lik u ogledalu.

Nazdravio je i rekao:

— Uspjet ćeš, momče. Sigurno. Sigurno je Lin Tanner ipak pobjegao iz zemlje sa željom da se više nikad ne vrati ovamo. Sutra ću ga prestati tražiti.



» ZVIJEZDE «

POSTER RS MAGAZIN RJ

ELVIS PRESLEY



KRALJ ROCK AND ROLLA NA VELIKOM POSTERU

- Kako je proslavljena 50. obljetnica rođenja jedne od najsajnijih zvijezda
- Serija atraktivnih fotografija iz Elvisova života
- Autogram-karta sa svim najvažnijim podacima i potpisom Elvise Presleyja
- Što o Elvisu kažu njegovi biografi, a što supruga
- Sve to i još mnoge zanimljivosti možete naći u izdanju

POSTER RS MAGAZIN

ELVIS PRESLEY

- Posebni prilog: mali poster Krunoslava Kiće Slabinca

**POSTER ELVIS PRESLEY
VEĆ JE U PRODAJI NA SVIM KIOSCIMA
Cijena: 100 dinara**

Natočio je i drugu čašu. Pri-
nio ju je ustima i osjetio nečiji
dah.

Osvrnuo se i ugledao Lina
Tannera.

Tanner je došao iz kockar-
nice od koje su sporedna vrata
vodila na uličicu pokraj sa-
luna.

— Hej — rekao je Wess
Marshall — napokon si tu.
Dugo sam te tražio što je go-
tovo sve moje jahače odvuklo
od njihovog pravog posla. Ko-
liko li su goveda mogli žigosati
žigom sedmice u to vrijeme?
Napravio si mi mnogo štete,
momče.

— I ti meni — odgovorio je
Lin Tanner. — I ne samo me-
meni. Ti si cijeloj gomili ljudi
napravio mnogo štete.

— Svima, koji se nisu htjeli
siožiti sa mnom — procijedio
je Wess Marshall. Pri tom se
polako približavao mjestu za
tezgom gdje je stajao kolt. Za-
tim je posegnuo za bocom iz
koje je natočio. Uzeo ju je i re-
kao: — Sklonit ću je. Danas ne-
ćeš dobiti piće iz te posebne
boce. Danas ćeš dobiti nešto
drugo.

Sklonio je bocu i istovre-
meno povukao kolt.

Ali prije nego što je i uspio
opaliti, opalio je kolt Lina Tan-
nera.

Wess Marshall je nestao za
barskom tezgom. Čuo se tup
udarac o pod. Istovremeno se
metak iz njegovog oružja zabio
u strop. Ječući je izdahnuo.

Na katu je postalo živo. Čul-
su se glasovi muškaraca i vri-
sak djevojaka.

Pojavili su se i Lasalla
Kingsman na stepenicama. Vid-
jevši Lina Tannera stali su kac-
ukopani.

— Je li gotov? — upitao je
Kingsman.

— Da — odgovorio je Lin. —
Želite li ga osvetiti?

Odmahnuli su glavama.

— Nije dan za osvetu —
promrmljao je Barton Kings-
man. — Nismo ga mogli zašti-
tili zašto da ga osvetimo? On
to ne bi platio. Ne, ovdje smo
gotovi. Ili imaš nešto protiv
nas?

Lin Tanner je umorno od-
mahnuo rukom.

Došla je Rosy Mullen. Zaci-
jelo je čekala na ulici i ušla
nakon njega. Došla je iz
mračne kockarnice kao i on.

— Sada više neće noći moći
ubijati nevine ljude — rekla je
oporo. — Mogu se vratiti na
naš ranč gdje me čekaju Pete i
Ollie. Možda će me Pete i uzeti.
Hvala, Lin Tanner.

Nije joj odgovorio.

Lasalle i Kingsman su ne-
stali. Vjerojatno su već po sobi
skupljali svoje stvari.

Umjesto njih sad se na stepe-
nicama pojavila Peggy Mars-
hall.

Rosy i Lin Tanner gledali su
je u iščekivanju.

Iza njih su došli Shelley, Ar-
chibald i Mamie Conestoga.
Svi su gledali u Peggy Mars-

hall kao da nešto očekuju od nje.

— Je li mrtav? — upitala je.

Bila je zaista lijepa. Zlatna plava kosa joj se rasula po go-
lim ramenima.

— Mislim da jest — odgo-
vorio je Lin Tanner. — Nisi li
to potajno priželjkivala?

Slabo je odmahнула glavom.

— Ne znam — promrmljala
je — možda ne početku. Možda
bi to tada na neki način bio i
moj račun. Ali sada...

Sišla je niz stepenice.

— Ja sam njegova žena, a
time i njegova nasljednica —
rekla je. — Možda mogu popra-
viti nešto od zla koje je učinio.
Da, pokušat ću popraviti, ko-
liko mogu.

* * *

Tjedan dana poslije, Lin je s
još tri jahača potjerao pet sto-
tina grla kući na svoje paš-
njake. Shelley je vozila kola s
nešto stvari što će im na ranču
biti potrebne.

U PRIPREMI:

Frank Callannan:
GREENHORN STIŽE



Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1872.- d, a za 6 mje-
seci 936.- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se upla-
ćuje općom uplatnicom u korist računa 3010-833-1216 »za
Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL
2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00,
SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$
15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod — Za-
grebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing,
Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 30.000 d, c/b stranica 20.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republi-
čkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu
SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

USKORO ● USKORO ● USKORO ● USKORO ● USKORO
USKORO ● USKORO ● USKORO ● USKORO
● USKORO

VELIKI EROTSKI MAGAZIN

erotika

NA 144 NAJVRUĆE STRANICE IZ ZEMLJE I SVIJETA

VELIKI EROTSKI MAGAZIN

- Najljepše erotske priče
- Erotika nekad i danas
- Što rade majstori erotske fotografije
- Najbolji pjesnici svijeta stihom o erotici
- Izvodi iz vrućih romana
- Ljubavni savjetnik kroz povijest
- Dokle je došao erotski strip
- Intervju iznenađenja
- Erotika viđena očima humorista i karikaturista

I JOŠ TISUĆU RAZLOGA DA POTRAŽITE

VELIKI EROTSKI MAGAZIN

VJESNIKOVE REDAKCIJE ROMANI I STRIPOVI